Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 41 (773) * joi 13 octombrie 1960 * 8 pagini 30 bani

ALEGEREA PREȘEDINTELUI DE DETAȘAMENT

Clasa, și mai ales pionierii sînt pregătiți de sărbătoare. Liniștea ce ne înconjoară are și ea ceva din momentele solemne, sărbătorești. Pentru că, de fapt, astăzi este sărbătoare în detașamentul clasei a VII-a C de la Școala medie din orașul Găești. Georgeta Ciobanu — președinta de detașament — citește emoționată din jurnalul detașamentului de anul trecut.

Ferestrele sînt deschise și prin ele pătrund razele soarelui de octombrie. Ele mîngîie fețele copiilor care stau atenți în bănci. Firește, în cele mai multe dintre pasajele citite, este vorba despre învățătură. În acest detașament, nici un pionier nu consideră învățătura drept o chestiune personală. Să înveți bine, aceasta este principala sarcină pionierească. Să-l ajuți și pe tovarășul tău să învețe bine, este de asemenea o datorie de pionier. Mariana Ciobanu merită toate laudele pentru notele ei bune, dar și pentru felul în care l-a ajutat pe colegul ei, Anca Dan, căzut la mai multe obiecte, să se îndrepte și să promoveze fără nici o corigență. Dar iată și o lipsă importantă: ajutorul la învățătură s-a desfășurat mai mult între pionieri; elevii nepionieri n-au simțit destul sprijinul detașamentului. Anul acesta — spune Georgeta — trebuie să facem în așa fel încît, pionieri și școlari, să absolvim cu cinste clasa a VII-a. Ajutorul la învățătură se va lărgi.

Ferestrele sînt deschise și prin ele pătrund razele calde ale soarelui... Peste puțin, copiii vor ieși în curte, să zburde în voie. Dar, deocamdată, ei discută cu seriozitate. Jocu-i joc, iar treaba, treabă. Cu toții doresc să obțină distincțiile pionierești. Oare au făcut destul pentru a le merita? Din jurnalul detașamentului și din discuții, afli multe lucruri interesante. În anul trecut au făcut excursii de o zi și de două zile, au plantat puieți în comuna Mătăsaru, în altă comună, Meri, au dat o mînă de ajutor colectiviștilor, au lucrat 300 ore de muncă patriotică la canalul din comuna Mătăsaru...

Ferestrele sînt deschise și, pătrunzînd prin ele, razele soarelui întîlnesc chipuri copilărești, fragede, dar pe care strălucește dorința de a fi folositori, de a munci și a învăța mereu mai bine.

Iată, mai jos, cîteva dintre propunerile făcute de pionieri în adunarea de detașament.



MIHAI ZUVELCA
Președintele detașamentului



CORNELIA CONSTANTINESCU
Președintă de grupă



MARIANA CIOBANU
Președintă de grupă

„Invățătura

...este sarcina principală a fiecărui pionier, noi trebuie să facem totul pentru a învăța bine, a spus Mariana Ciobanu. Anul trecut am afișat la „Colțul învățăturii" caietele cele mai bune și caietele cele mai slabe de notițe ale pionierilor. A mai apărut aici și programul cel mai bun de împărțire a timpului liber și a celui rezervat lecțiilor. Propun ca și în acest an să ne ocupăm de felul în care trebuie să folosim timpul".

Pentru că sîntem în clasa a VII-a

...și deci trebuie să hotărîm ce profesiuni vom îmbrățișa fiecare, propun ca în programul nostru de activități să fie incluse vizite la diferite întreprinderi și școli profesionale", a completat Florica Gherăsoiu.

Activitatea culturală și munca patriotică

Ligia Voicu și Cornelia Constantinescu s-au înscris la cuvînt pentru că aveau de propus două lucruri importante. Unu: brigada artistică de agitație să aibă în vedere în acest an mai ales învățătura, și doi: pionierii detașamentului să efectueze un număr cît mai mare de ore de muncă patriotică la noile construcții ce se înalță în orașul Găești.

*

Proiecte interesante, care treptat, vor deveni fapte. Noul președinte de detașament, Mihai Zuvelcă, împreună cu președinții de grupă, sînt siguri că nimic nu le va fi prea greu. Intr-adevăr, într-un asemenea detașament strîns unit, în care pionierii fac totul pentru a-și cinsti cum se cuvine cravata roșie, în care interesele colectivului sînt mai presus decît orice, totul devine simplu și clar.

Urăm detașamentului succes!

E. SKIBINSKY



CRAVATA ROȘIE

A trecut o lună de zile de la începerea anului școlar 1960-1961. Pionierii și elevii, dornici să-și însușească cunoștințe noi s-au aplecat, cu tragere de inimă, asupra manualelor școlare primite gratuit.

Ca un semn al recunoștinței lor față de acei ce s-au îngrijit și le-au creat condiții bune de învățătură, mulți dintre ei s-au dovedit plini de sîrguință, silindu-se să-și însușească pe deplin lecțiile noi, să se familiarizeze cu materiile cu care au făcut cunoștință în acest an. În cataloage, în dreptul numelor, au apărut deja notele 9 și 10. În toate școlile viața școlărească, cu multiple și interesante aspecte, freamătă din plin.

Preocuparea centrală: învățătura. Paralel însă, celelalte activități se desfășoară cu același interes, înregistrîndu-se permanent succese noi. Strîngerea fierului vechi, plantarea puieților și alte acțiuni pionierești, ocupă spațiu larg în activitatea pionierilor.

Iar pionierii au grijă ca în aceste acțiuni să mobilizeze și pe ceilalți școlari, în special pe cei mici, care se pregătesc să primească semnul de înaltă prețuire a celor mai buni școlari: cravata roșie. Paralel cu desfășurarea alegerilor activului pionieresc, în multe școli au avut loc și emoționantele adunări pionierești pentru primirea în organizația pionierească a școlarilor care prin felul cum au înțeles să învețe și să se poarte, au dovedit că merită această cinste. Astfel, la Școala de 7 ani nr. 118 din București, ca în multe alte școli din țară, o zi obișnuită de învățătură capătă deodată aspect de sărbătoare.

În fața careului pionieresc, nouă școlari cu obrajii îmbujorați și-au rostit emoționați angajamentul solemn.

Primirea cravatei roșii, primul salut pionieresc. Era firească emoția lor. Și tot atît de firească și emoția celorlalți pionieri, a „veteranilor" care pentru cinstirea acestui eveniment au organizat un mic dar interesant festival artistic.

Așa știu pionierii să-și întîmpine noii tovarăși. Dar la acest mic festival artistic și-au dat contribuția și pionierii noi! Astfel, proaspătul pionier Cuza Trifon a recitat poezia „Cîntec pentru patrie" învățată în acest scop. Numărul pionierilor din detașament a crescut cu 9. Vor fi mai multe realizările lui, vor fi mai mari șirurile de 9 și 10.

Împărtășind pe deplin și emoția și bucuria lor, le urăm succese în munca pe care o vor desfășura în noua lor calitate.

M. LASTUN

Alegerile pionierești în școala noastră

În școala noastră, alegerile pionierești au fost așteptate cu multă nerăbdare de către toți pionierii. De curînd s-au terminat alegerile de grupă. Printre președinții de grupă noi aleși se numără și pionierii Colaru Liviu din clasa a V-a, Aurelia Alexan din clasa a VII-a, Eva Lunt, clasa a VI-a care sînt mult stimați de pionieri.

La clasa a VI-a au avut loc și alegerile de detașament. Adunarea de alegeri a fost frumoasă și pionierii au discutat cu interes despre realizările de pînă acum ale detașamentului, despre acțiunile cele mai rodnice. Ca președintă a detașamentului au ales-o pe Milovan Ștefania.

IULIANA CADAREAN
Școala de 7 ani, comuna Parța
regiunea Timișoara

Din viața pionierească

Prietenii tăi mai mici...

Pioniera Adina Toader, președinta unității de la Școala de 7 ani nr. 7 din Pașcani, întreabă într-o scrisoare adresată rubricii noastre „Poșta activului pionieresc" cum să lucreze pionierii pentru a-i pregăti pe școlarii mici în vederea primirii cravatei roșii. In articolul de față răspundem pionierei Adina Toader la această întrebare.

*

Pionierii de la Școala medie din orașul Mărășești au organizat nu demult o discuție pe întreaga unitate în legătură cu felul în care s-au ocupat pionierii de școlarii mici. La discuție au fost invitați tovarășul Costache Beraru, secretarul organizației de partid din școală, tovarășa instructoare superioară, tovarăși învățători. Discuțiile purtate au dovedit că pionierii s-au ocupat cu interes de pregătirea micilor școlari pentru ziua cînd aceștia vor deveni pionieri.

Iată-l pe Adrian Boroș, care povestește cum în programul de activități al detașamentului său au fost trecute cu multă atenție sarcinile în legătură cu grija față de școlarii din clasa a II-a.

— Mai întîi am căutat să ne împrietenim... In recreații sau înaintea orelor de curs, am organizat pentru ei jocuri și i-am învățat cîntece. După aceea, le-am arătat cum să-și înfrumusețeze clasa, cum să îngrijească de fiecare bun obștesc. Foarte bucuroși au fost atunci cînd i-am ajutat să-și alcătuiască în clasă un colț viu. Cei dintr-a II-a i-au îndrăgit mult pe pionierii detașamentului nostru.

Adrian are dreptate. Pionierii din clasa a V-a pot fi adeseori zăriți în mijlocul școlarilor dintr-a II-a. E o plăcere să-i auzi pe cei mici interpretînd cîntecele învățate de la pionieri: „Republică, măreață vatră", „Să fii partidului oștean", „Am cravata mea, sînt pionier", „Mulțumim din inimă partidului" și altele. Anton Pînzaru, Mioara Burlă și Constantin Chiriță sînt doar cîțiva dintre pionierii care s-au ocupat cu dragoste de învățarea de către școlari a cîntecelor pionierești.

Cei mici au îndrăgit munca

In timpul discuției s-a vorbit mult și despre alte acțiuni desfășurate în comun de către pionierii unității și școlarii mici. Urmărind să sădească în micii lor prieteni dragostea, respectul față de muncă, pionierii i-au invitat la activitățile de pe lotul școlar, i-au dus la crescătoria de iepuri și au avut grijă să le dea de lucru, după puterile lor, la unele acțiuni patriotice. Astă-vară, de pildă, pionierii au hotărît să meargă la cules spice pe ogoarele gospodăriei agricole de stat. De această hotărîre au aflat repede și școlarii. A doua zi s-au arătat și ei în tabăra locală. Țineau neapărat să participe la strînsul spicelor și au participat. La prînz s-a văzut că pionierii, împreună cu școlarii, strînseseră multe spice. Evidențiați pentru munca lor alături de pionieri, micii școlari erau foarte mîndri.



Cravata roșie

Este știut că una dintre cele mai de seamă dorințe ale fiecărui școlar este să devină pionier. De aceea, dacă stai de vorbă cu Reta Hristache din clasa a II-a, afli că e foarte bucuroasă de faptul că pionierii le-au povestit adeseori celor mici despre cravata roșie, despre simbolul ei. Odată, după ce pionierii participaseră la o întîlnire cu un vechi membru de partid, s-au grăbit să le povestească la rîndul lor și școlarilor despre eroica luptă a clasei muncitoare sub conducerea partidului. Pioniera Sofica Podină discută adeseori cu Mihaela, din clasa a III-a. Astfel, Mihaela, care dorește să poarte cravata roșie, a aflat multe despre îndatoririle pionierului, despre Regulamentul organizației de pionieri.

Pionierii povestesc micilor școlari multe lucruri emoționante despre trecutul de luptă al partidului nostru, despre uteciști. Ei citesc împreună cărți despre pionierii sovietici, despre întîmplări și fapte de eroism ale pionierilor sovietici în timpul marelui război pentru apărarea patriei. Zi de zi, micii școlari îndrăgesc tot mai mult organizația de pionieri. Ei se străduiesc să învețe mereu mai bine, să fie harnici, politicoși cu cei din jur. Clipa cînd vor primi cravata roșie este așteptată atît de ei cît și de prietenii lor, pionierii unității, cu nerăbdare și emoție.

★

Discuția organizată de către pionierii de la Școala medie din Mărășești a fost rodnică. In urma ei, pionierii și-au dat seama și mai bine de ceea ce au de făcut cu privire la pregătirea școlarilor mici de a deveni pionieri. Ei au hotărît ca în programul de activități al unității și în programele de activități ale detașamentelor să prevadă cît mai frumoase acțiuni și activități cu școlarii mici.

AL. MIHU

O emoționantă lecție de istorie

40 de ani de la greva generală din 1920

Nu se aud decît cuvintele însuflețite ale ghidului și scîrțiitul creioanelor ce lunecă ușor pe foile carnețelelor. Detașamentul de pionieri – întregul detașament venit să viziteze Muzeul de istorie a P.M.R., ascultă cu atenție fiecare cuvînt ce reînvie vremuri de demult. O clipă, uiți unde te afli, trăiești aievea parcă acele zile furtunoase din octombrie 1920, cînd muncitorimea organizată din întreaga țară, însuflețită de grupurile comuniste, s-a ridicat la luptă împotriva exploatării burghezo-moșierești, pentru drepturi și libertăți democratice, pentru condiții de trai mai bune.

Din lecțiile anterioare de la școală, pionierii detașamentului știau că acest eveniment de mare importanță istorică, nu trebuie privit izolat, că el trebuie văzut în legătură cu alte lupte muncitorești care au avut loc în țara noastră. Astfel, ei s-au oprit cu emoție în fața unui steag muncitoresc, sfîșiat de gloanțe. Acest steag ca jeraticul, ce se află alături de alte exponate, – mărturii ale luptelor din trecut – le vorbește pionierilor de evenimente premergătoare grevei generale, de înverșunatele lupte de stradă din 13 decembrie 1918 și de atîtea alte bătălii în care clasa muncitoare l-a purtat cu bărbăție. Le amintește că înseși frumoasele cravate care flutură la gîtul lor și-au luat strălucirea purpurie din steagul de luptă al clasei muncitoare !

Pagini întregi din carnețelele elevilor Constantin Florescu, Laura Vicol, Alexandru Ionescu, Dumitru Moacă, Dana Popescu și ale celorialți pionieri din detașamentul nr. 2 de la Școala de 7 ani nr. 11 din Capitală, vizitatori ai muzeului, se umplu de șirul slovelor înflăcărate. Pionierii notează cu grijă cifra impresionantă a muncitorilor participanți la greva generală – peste 200.000 !

Deosebit de impresionant este documentul publicat în ziarul „Socialismul" din 14 octombrie 1920 – rezoluția prin care se cere satisfacerea revendicărilor muncitorești și chemarea la greva generală. E un adevărat ultimatum al muncitorilor către guvernul burghezo-moșieresc, prin care au cerut retragerea soldaților ce împresuraseră fabricile și uzinele, desființarea stării de asediu, reintegrarea tovarășilor lor de muncă, concediați din ordinul patronilor, precum și o serie de alte revendicări muncitorești. Citind facsimilul reprodus la muzeu, păstrezi un sentiment de legitimă mîndrie : el arată forța muncitorilor care, declarînd greva generală, au înscris o nouă pagină de istorie, aceasta fiind cea mai mare luptă muncitorească cunoscută în țara noastră pînă la acea vreme.

...Pionierii detașamentului nr. 2, care au vizitat zilele trecute Muzeul de istorie a P.M.R., au asistat la o lecție cu adevărat emoționantă. Plecînd la școală, însuflețiți de pilda și eroismul bravilor luptători comuniști, ei sînt hotărîți să învețe cu neobosită strădanie. Să muncească în așa fel, încît să cucerească drapelul de detașament fruntaș pe școală. Așa cum l-au cucerit și anul trecut !

I. PROFIRIU

Au început activitățile la Palatul pionierilor

Duminică dimineața, în marea sală de teatru a Palatului pionierilor, a avut loc festivitatea de deschidere a activității Palatului. 700 de pionieri, reprezentanți ai tuturor școlilor din București, și-au dat aici întîlnire, pentru a asista la marea lor sărbătoare. Tovarășa Ana Spiridon, directoarea Palatului, evocă în cuvinte calde grija partidului și guvernului patriei noastre pentru elevi. Ea vorbește despre manualele școlare pe care elevii claselor I-a — a VII-a le-au primit anul acesta gratuit, despre școlile noi construite anul acesta, despre cele 15.000 noi săli de clasă care, așa cum prevăd Directivele celui de-al III-lea Congres al partidului, se vor construi în următorii 6 ani. Cei peste 10.000 de pionieri și școlari care s-au înscris și anul acesta în cele 50 de cercuri, cluburi și formații artistice existente la Palatul pionierilor, vor putea să desfășoare o activitate mai bogată, mai atractivă : Palatul a primit noi mașini, aparate, cărți etc.

Pionierii văd aievea activitatea descrisă de vorbitor : cercul de electrotehnică cu instalațiile sale la început atît de complicate, cercul de radio, cu aparatele de radio sau magnetofoane, construite de pionieri, cercul de foto, renumit și peste hotare pentru lucrările sale, apoi cercurile de aeromodele sau navomodele, acordeon, balet, pictură, micii crescători de animale, pomicultură și silvicultură, fiecare cu activitatea sa atît de interesantă. „Și în acest an, a spus tovarășa Spiridon, Palatul va organiza pentru voi, pe lîngă activitățile din cercuri, numeroase alte manifestări : minunatele carnavaluri tradiționale ale pomului de iarnă, excursii în cele mai pitorești locuri ale țării, tabere în corturi, pe litoralul însorit al mării și la poalele secularilor munți, expediții în cele mai frumoase și importante regiuni ale țării, concursuri dotate cu premii, spectacole de teatru. Formațiile noastre artistice vor întreprinde turnee în multe orașe ale țării".

Gîndul fierbinte, de recunoștință, al fiecărui pionier din sală se îndreaptă către partidul nostru. „Pentru întreaga viață minunată pe care noi, pionierii, o trăim astăzi, mulțumim din inimă partidului și ne angajăm să învățăm cît mai bine, să obținem note mari, să ne comportăm în așa fel încît să păstrăm neîntinat titlul de pionier" — a spus pionierul Gheorghe Colceag, de la Școala de 7 ani nr. 141 care a vorbit în numele pionierilor.

Adunarea festivă s-a încheiat cu un frumos program artistic prezentat de corul, ansamblul de dansuri populare și de orchestra populară a Palatului pionierilor.



Elevului Ion Pegza clasa a III-a D, Școala de 7 ani „Emilia Irza" București

PEGZA „VITEAZUL"

Cu răbdare și cu spor
Se adună și se-mparte;
Limpezimi ascunse-n carte
Dau lumini spre viitor.

Pe caietele pestrițe
Se ivesc cu-ndemînare
Șirul literelor clare
Rotunjite de peniț[e]

Fiecare, aplecat
Pe pupitru, se gîndește.
Scrie, ascultă, socotește...
Numai Pegza-i mai moțat.

Deseori, îngroașă gluma
Intrecîndu-se-n „distracții"
Și la ore și-n recreații
Cum am să-l prezint acuma.

Iată-l, mare băietan !
Rar de-l vezi calcînd pe scară,
Dar, ca fulgerul coboară;
Balustrada-i tobogan !

E vreo fată-n calea sa?
Să vedeți ce vitejie !
Pegza ? Știie — bine știe,
Cum se pune piedica.

O dă jos și-i rupe nasul ?
O lovește de vreun zid?
Pegza murmură candid :
„Ah! Pardon! Am greșit pasul!"

E gălăgios? Se poate!
Dar să-i faci din asta vină?
N-ar fi asta o pricină.
Vezi-l însă cum se bate!

Știe el, un fel de box —
Și cînd sare la bătaie
Face cîte-o vînătaie
Cît un bulgăre de cocs.

Asta-i Pegza ! Așa-l știu.
Despre el, așa se spune!
De-oi afla și lucruri bune
Vă promit c-am să vă scriu!

M CALIN

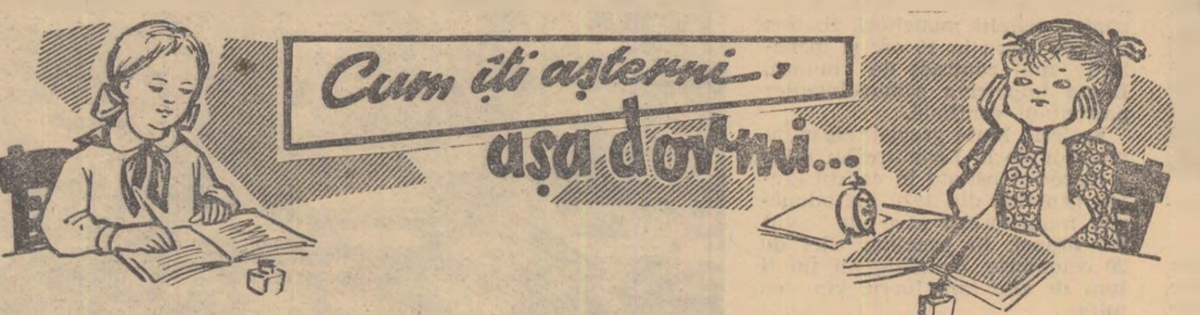


Așa cum se arată în Regulamentul organizației de pionieri, una dintre îndatoririle principale ale pionierului este SĂ INVEȚE CU HĂRNICIE.

Cînd s-a studiat, în cadrul pregătirilor pentru alegerile activelor pionierești, Regulamentul organizației de pionieri, la Școala medie nr. 10 „Zoia Kosmodemianskaia" din București, pionierii din clasa a VII-a A se priveau bucuroși unii pe alții. Învățătura, contribuția întregului colectiv în îndeplinirea acestei sarcini, a devenit o tradiție în detașamentul lor. Cu toate acestea, cîteodată, mai răsar și niște surprize neplăcute, exact ca mărăcinii printre flori. Zilele trecute, de pildă, în catalog s-a înfipt, foarte țepos și îngîmfat, un 4 la un extemporal de matematică și un 7, să zicem, mai manierat, la anatomie. Cine s-ar fi așteptat? Doar pioniera Natalia Paul se îndreptase încă din anul trecut la matematică iar Zvetlana Petcov învăța foarte bine la științele naturale.

De atunci, Natalia a început să recapituleze lecțiile la materiile mai grele cu Constanța Bărăscu, dar, bineînțeles, după ce a încercat să-și facă singură temele. Acum atît Natalia cît și Zvetlana, datorită ajutorului tovărășesc și-au îndreptat notele, fiind foarte bine pregătite la toate orele. Am dat doar două exemple, s-ar putea spune însă multe lucruri și despre felul cum înțeleg să-și ajute tovarășii, pionierii Șerban Săndulescu, Ion Chițescu, Doina Gilbert, Ileana Danciu și atîția alții. Nu e vorba numai de ajutor ci de voința unită a tuturor pionierilor din detașament de a fi buni la învățătură. La gazeta de perete au apărut deja articole în legătură cu învățătura, ultimul fiind intitulat: „Cum îmi pregătesc lecțiile?", iar la orele de dirigenție, s-au purtat discuții pe aceeași temă. Toți pionierii din clasă țin să se pregătească din timp pentru examenul de absolvire și au grijă să frecventeze cu regularitate orele de meditații. „Dorința noastră este să trecem examenul cu note foarte bune, ne spune Anca Liliacoveanu, să facem cinste școlii. De cînd am primit cravata roșie, am învățat multe lucruri frumoase pe care n-o să le uităm niciodată; să fim conștiincioși, să muncim cu sîrg. Nici o clipă n-o să ne uităm datoria noastră principală: aceea de a învăța cît mai bine".

M. LICIU



In fiecare clasă, găsești mulți pionieri și școlari care dau o atenție deosebită învățăturii. Dar mai sînt și unii din cei care lasă pe planul doi această principală îndatorire a oricărui elev. Să luăm două exemple, de la Școala medie din Găești: Niculina Moraru și Marioara Moraru (întîmplător, au și același nume!). Amîndouă sînt în aceeași clasă, a V-a D, au aceeași vîrstă, sînt la fel de inteligente, se bucură de aceeași atenție din partea profesorilor. Și totuși, rezultatele lor la învățătură diferă. Să vedem de ce. Iată, sîntem la sfîrșitul unei zile de școală. Amîndouă fetele au cam același drum. Dar, pe cînd Niculina a ajuns de mult timp acasă și o ajută pe mama sa în treburile gospodărești, Marioara abia se găsește pe drum. Ea s-a oprit să vadă ce film rulează. De vreo jumătate de oră privește fotografiile unor scene din filme și... le comentează cu cei din jur.

E ora 19. Niculina citește versuri dintr-un volum de Mihai Beniuc. La aceeași oră, obosită, Marioara răsfoiește grăbită cărțile, făcîndu-și lecțiile cele mai ușoare pentru a doua zi. Asta o face deoarece știe că mîine dimineață nu va mai avea timp: vrea să vadă noul film. A doua zi, ora 8 dimineața. Niculina începe să-și pregătească temele. La ora asta, Marioara încă mai doarme. Trezită abia pe la 9, începe să răsfoiască lecțiile rămase neînvățate de aseară. Ca întotdeauna, le-a lăsat la urmă pe cele mai grele. Citește pe sărite, nervoasă. E grăbită să nu întîrzie de la film. Ora 10. Marioara intră la cinematograf. La aceeași oră, Niculina și-a luat o nouă pauză. Liniștită că a scris și a învățat cu atenție lecțiile mai grele, Niculinei i-a mai rămas numai o materie și, bineînțeles, să le revadă încă o dată pe celelalte. In „pauză", ea o ajută pe mama sa în gospodărie sau se joacă cu sora mai mică. Apoi, încă o oră de învățătură. In acest timp, Marioara se află în sala cinematografului.

Ora 12,30. Copiii se pregătesc pentru școală. Niculina prînzește și pleacă și ea. In drum se întîlnește cu Marioara care, abia ieșită de la film, merge grăbită spre casă. I-a mai rămas numai puțin timp; să mănînce în fugă, să-și ia cărțile și să plece la școală. In clasă, ea intră cu numai o clipă înaintea tovarășului profesor. Ca de obicei, în timpul orelor, mai puțin atentă la lecție, povestește filmul văzut colegei de bancă.

Rezultatul felului în care învață aceste două colege se poate vedea în catalog. In dreptul Niculinei Moraru numai 9 și 10; în dreptul Marioarei Moraru, 5, 6...

Ce părere are despre toate acestea detașamentul clasei a V-a D?

MARIA GHERASE

O familie de elevi

Comuna Bistrița. Pe timpuri, un cătun de muncitori forestieri ce nu dădeau pe acasă săptămîni în șir. Despre acești locuitori harnici, pricepuți, se spunea că se nasc dulgheri. De mici începeau să lucreze. Și școala? Era un vis mult prea frumos pentru ei ca să și-l poată înfăptui. Costau și cărțile, costau și caietele. Apoi taxele! Și cu ce să le plătească? Cu surcele! Nici din acelea nu aveau, căci nu le dădea voie stăpînirea să le strîngă. Cîți analfabeți erau în comuna lor? Mai bine, cîți știau carte, că era mai ușor de aflat: se numărau pe degete.

Dar, s-au schimbat vremurile. A venit o altă orînduire.

Astăzi, comuna Bistrița are cîteva școli. S-a mărit acum Bistrița. Nu mai e un cătun. Dar nu numai pentru elevi sînt aceste școli. În ele învață și oamenii mari, părinți ai școlarilor.

Mai sînt analfabeți? Nu! În întreaga comună nu mai e nici un neștiutor de carte. Așa sînt bistrițenii: harnici, muncitori. Au prins gustul cărții și continuă să învețe. Cînd copiii termină orele de clasă, părinții lor le iau locul. Unii învață în aceleași clase sau poate în aceeași bancă.

Costel Zaharia e în clasa a IV-a. E băiat mare, pionier. Notele lui? Nu-l fac de rîs. Se pregătește pentru distincții și vrea să învețe numai de 9 și 10. Apoi, trebuie să fie un exemplu și pentru surioara sa, Magda, care e abia în clasa a II-a și pe care tot el o pregătește să devină pionieră. Mama lor, Magda Zaharia, ziua muncește la cooperativă, iar seara, o găsești la școală. E elevă în clasa a V-a. Desigur, nu e ușor lucru să și muncești, să și înveți. Dar... o mai ajută soțul... care e și el în clasa a VIII-a, tot la seral. Cînd vin seara acasă, copiii dorm. Ce fericiți sînt ei! Astăzi, copiii bistrițenilor nu mai sînt nevoiți să muncească. Învață! Învață și ei, și părinții lor, care în trecut nu aveau nici timp și nici bani pentru așa ceva. O adevărată familie de elevi.

Și la anul, numărul elevilor din familia lui Zaharia va spori și mai mult. Va merge la școală și vlăstarul cel mai mic al acestei familii, Carmen, care acum, la grădiniță, are doar grija păpușilor.

ȘTEFAN SÎRBU

O ZI OBISNUITA







Pionierul Gheorghe Mircea, din clasa a IV-a A a Școlii medii din Găești, este un bun organizator al timpului liber. El își împarte în așa fel timpul, încît, pe lîngă orele de învățătură, are destul timp și pentru joacă.

— Impreună cu cîțiva colegi, Mircea discută rezultatele lecțiilor din ziua aceea.

— „După masă, mergem la expoziția agricolă raională care se găsește în holul casei de cultură. Avem multe de văzut!" Și iată-i vizitînd expoziția, notînd cu atenție lucrurile interesante.

— Astăzi facem un meci „tare", timpul e frumos și Mircea este în „formă". Ca portar, are un plonjon grozav. După cît se pare va juca și... Steluța, vecina din bloc. Are cinci ani, îi plac merele dar și jocul.

— Mircea, împreună cu colegii săi, au timp destul și pentru a da ajutor zidarilor la construirea sălilor de laborator din curtea școlii. Timpul se poate schimba, țigla trebuie să fie așezată din vreme pe acoperiș!

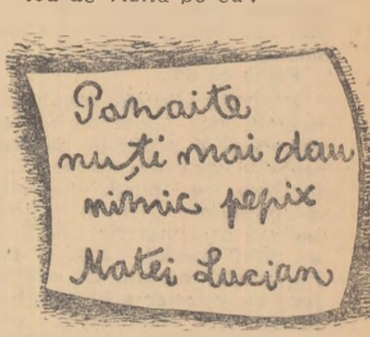
Foto-text:
GR. PREPELIȚA

O însemnare

— Foileton —

Am trecut deunăzi pe calea Dudești.

În dreptul Școlii de 7 ani nr. 80 am stat puțin și am privit ferestrele mari, care lasă lumina să inunde clasele, am admirat îndelung curtea — în care copiii pot petrece după voie recreațiile... Mi-am oprit apoi mai atent privirile pe gardul frumos care înconjoară școala. Și cum gardul are și două porți mari, din fier și tablă, m-am uitat și la aceste porți. Porțile, proaspăt vopsite, se deschid zilnic și lasă să pășească pragul școlii mulți, foarte mulți copii. Seara, aceste porți se închid și asigură școlii o odihnă binemeritată, cu nimic tulburată cît ține noaptea. De aceea sînt făcute porțile. Dar iată că unul dintre elevii de la această școală a ținut cu tot dinadinsul să se servească de poarta frumoasă, de fier, nu numai așa cum se servesc toți ceilalți colegi ai săi, ci într-un mod cu totul original: el și-a lăsat, într-o sîmbătă după-amiază, cartea de vizită pe ea:



Mulți dintre cititori vor spune că aceasta nu-i o carte de vizită... Ei bine, n-aveți dreptate. Și n-aveți dreptate, pentru că, din cele cîteva cuvinte lăsate de Matei Lucian pe poarta școlii, eu am înțeles multe despre el. Și iată ce:

1. Matei Lucian nu știe să respecte, să păstreze un bun comun (altfel n-ar fi mîzgălit cu varul cretei poarta școlii — proaspăt vopsită).

2. E un elev slab la învățătură (altfel ar fi scris corect, nu așa cum a scris!).

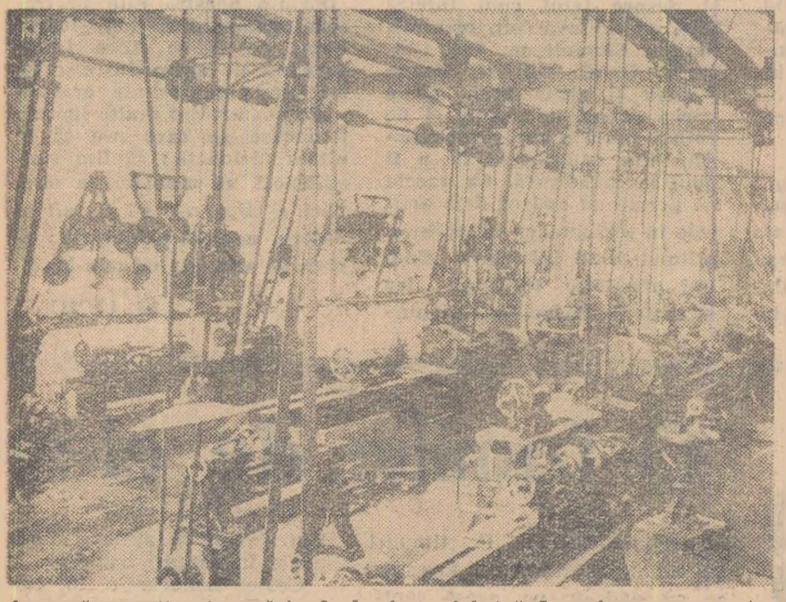
3. E un om care nu-și respectă cuvîntul (altfel nu ar fi luat pixul colegului său, Panait, căruia i-a promis, bineînțeles, altceva în schimb și căruia — după cum înfățișează nota de pe poartă — nu-i va mai da nimic!).

Eu cred că toate acestea sînt, aproximativ, destule trăsături de caracter, care îți pot recomanda pe cineva.

Voi — ce spuneți?

ȘT. ZAIDES

În trecut și... acum



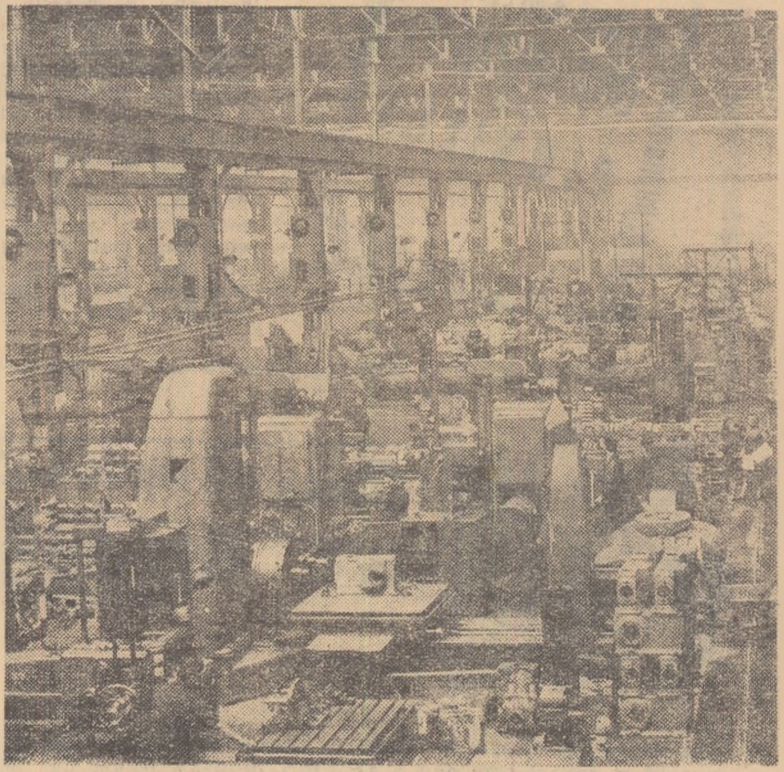
Așa arăta secția strungărie de la fosta fabrică Lemaître: ca un atelier medieval.

Lemaître, capitalistul care apăruse cîndva înfundat într-o birjă pe malul Dîmboviței, acolo unde își ridicase o casă din cărămidă pentru el și două barăci de scîndură, împrejmuite cu sîrmă ghimpată, în care înființase o spălătorie, plecase. Se dusese la el în Belgia, cu buzunarele doldora de aur stors din truda spălătoreselor și apoi a lucrătorilor din fabrica de ceaune și grătare, ridicată ulterior lîngă spălătorie. Stăpînul își făcuse suma, se dusese. Dar numele lui rămase pecetluit pe poarta fabricii, îl păstra cu grijă (ca aducător de profituri imense) un alt capitalist, consulul belgian de pe atunci la București, un anume Jaumotte.

Devenit proprietarul fabricii lui Lemaître căruia, înainte de a părăsi țara, i se agățase în piept și o decorație pentru... „merite patriotice", Jaumotte a lăsat diplomația pe planul doi și s-a apucat de afaceri mai rentabile. Mai întîi, a lipit un afiș la poartă, prin care anunța desființarea spălătoriei și concedierea femeilor de la albii, precum și a fierarilor și cazangiilor de la cazanele cu aburi. Numai că acțiunea lui s-a lovit de înfruntarea muncitorilor care au declarat grevă. Speriat, Jaumotte este nevoit să accepte revendicările muncitorilor, și anume, plata restanțelor și a preavizului pentru cei concediați, iar pentru ceilalți muncitori, fixarea zilei de lucru la 10 ore și încheierea unui contract de muncă. Lupta împotriva samavolniciilor patronului continuă.

Eroicele lupte greviste ale muncitorilor de la Lemaître au atins o mare intensitate în cadrul grevei generale din 1920. La adunările muncitorești care au avut loc atunci, în preajma zilei de 20 octombrie, metalurgiștii ținuți luni de zile fără lucru, vin cu miile.

„...De șase luni, nici un muncitor de la uzinele Lemaître n-a putut aduce în casa lui un salariu. In familiile noastre au murit copiii de foame. Dar teroarea guvernului și a patronilor nu ne poate doborî. Toți muncitorii metalurgiști de la Lemaître cer declararea grevei generale". Astfel glăsuiește o notiță dintr-un ziar, trecută în cartea de aur a luptelor muncitorești de la Lemaître.



Locul mașinilor vechi, manevrate de păienjenișul curelelor, l-au luat strungurile moderne cu funcționare automată.

După înfrîngerea grevei, patronul a continuat jaful. Fabricuța în care acum se reparau cazane de locomotivă, îi aducea venituri enorme. Care erau condițiile în care lucrau muncitorii? E destul să privim fotografia din stînga. Acest atelier cu aspect medieval, avea „mașini" acționate de curele, ce puneau în orice clipă viața muncitorilor în pericol. Nici o măsură de protecție a muncii, nimic. Așa arăta această secție înainte de naționalizare, pe vremea patronilor, ca în 1920!

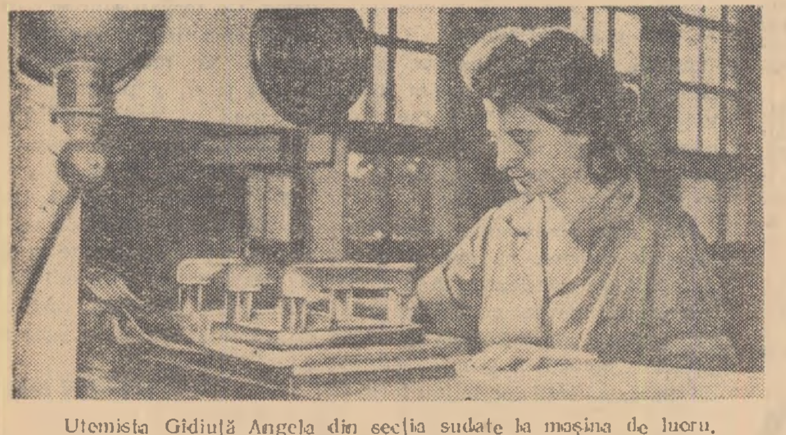
Dar anii au trecut. A avut loc neuitatul act istoric de la 23 August 1944. Au venit timpuri noi și pentru muncitorii de la fosta fabrică de reparat cazane — Lemaître. După 11 iunie 1948, muncitorii de aci au dat jos firma veche și au ridicat în loc alta, pe care au înscris cu litere strălucitoare însuși simbolul zilelor de astăzi. „Timpuri Noi", așa se numesc acum uzinele cu vechi tradiții revoluționare de pe cheiul Dîmboviței, uzinele care astăzi sînt de nerecunoscut.

O alee proaspăt asfaltată, încadrată de o parte și de alta de trandafiri și cane cu petale ca de purpură, te duc în hale uriașe, inundate de lumină, ce șterg cu totul înfățișarea vechii fabrici cu maghernițe de scîndură, în care iarna urla viscolul. Aceasta este aleea fruntașilor. Cine sînt aceștia? Mulți. Printre ei se află, de pildă, Ilie David, iscusit turnător, șeful unei brigăzi utemiste care, prin muncă patriotică, realizează lunar, peste plan, piese în valoare de mii de lei, Pavel Petre, strungar, Nicolae Ștefan, ajustor mecanic și elev fruntaș la școala medie serală, care funcționează în clădirea cu arcade verzi, de alături, unde se lăfăia Jaumotte.

Harnicii turnători și strungari fruntași, ca și toți ceilalți muncitori de aci, sînt mîndri de istoricul uzinelor lor, care au parcurs un drum uriaș: de la o făbricuță de ceaune și reparat cazane, la o uzină constructoare de mașini. O uzină în plină dezvoltare.

AL. DINU IFRIM

La fabrica de mase plastice



Utemista Gîdiuță Angela din secția sudate la mașina de lucru.

Te-ai întrebat vreodată din ce sînt făcute coperțile strălucitoare și maleabile ale manualului școlar, paharul mat sau transparent ca de cristal, din care bei apă, și multe alte obiecte practice din mase plastice, folosite de mama ta la bucătărie?

Poate că da...

Pentru a afla cîte ceva din tainele acestor fabricate, să facem împreună o vizită la fabrica de mase plastice din București. Să începem, de pildă, cu atelierul de granulare. Aci, în stivele de saci, se află materia primă. Este un praf special, alb, și foarte fin, praful rovinil. Cu acesta se face un amestec a altor substanțe chimice: stabilizator, plastifiant, lubrefiant și colorant (acesta din urmă se pune pentru a da culoarea pe care o dorim obiectului în fabricație). Se ține apoi în niște aparate-malaxoare circa 20 de minute, pînă la omogenizare. Am asistat la prima operație. Să continuăm deci drumul nostru și să vedem ce se întîmplă mai departe. Praful rovinil, combinat cu substanțele arătate mai sus, e pus în niște cupe mari și, trecînd printr-o zonă încălzită, devine gelofiat. Apoi este îndreptat spre o duză, un fel de sită, unde apar niște boabe, ca acele de orez, granulele de mase plastice. Ele trec apoi la atelierul de injectare. Ce se întîmplă acum? Aici este de fapt operația cea mai interesantă. Cu ajutorul unei mașini speciale, granulele sînt transformate în diferite obiecte: bidoane de turist, tăvițe, precum și alte sute de modele, după forma matrițelor instalate la mașină, apar în cîteva secunde.

La întrebarea noastră — ce noutăți aveți pentru copii? — tovarășul Simion Lucescu, directorul fabricii, ne-a răspuns:

— In primul rînd, iubim foarte mult copiii, iar pentru ei avem cîteva noutăți. De pildă, avem în proiect noi modele de coperți școlare, cutii de acuarele, două noi modele de mingi, cutii de bomboane și ciocolată, precum și altele. Iar în încheiere, tovarășul director a ținut să ne spună, că mai au în proiect să fabrice și alte diferite obiecte, ca de exemplu: țevi de apă, piese pentru mașini agricole, piese pentru acordeon, pentru biciclete, pentru aparate de radio și multe altele. Deci — ne-a completat tovarășul Lucescu, aceste piese, ținînd seama de calitățile deosebite ale maselor plastice, vor înlocui pe cele metalice, vor fi dure și rezistente.

GR. MUȘAT



Operatorul chimist Dascălu Gheorghe controlează dimensiunea foliei.

De „Ziua petrolistului"

La 9 octombrie s-a sărbătorit „Ziua petrolistului". Oamenii muncii din țara noastră, înconjurîndu-i cu dragoste și căldură pe muncitorii petroliști, se bucură din inimă de succesele bravilor muncitori care scot bogăția țițeiului din adîncul pămîntului. Dăm mai jos cîteva cifre și fapte din realizările petroliștilor.

In întîmpinarea „Zilei petrolistului", sondorii din întreaga țară au încheiat luna septembrie cu o depășire a planului de foraj cu 6.630 metri.

Metoda forajului cu turbină se aplică în cadrul trustului de foraj Moinești la circa 98 la sută din totalul metrilor forați. Ca urmare, a crescut simțitor viteza de săpare a sondelor.

Muncitorii, tehnicienii și inginerii din rafinării au realizat în primele opt luni ale anului economii peste plan de aproape 16 milioane lei.

In industria petrolieră se dezvoltă continuu mișcarea inovatorilor. Din cei aproape 2.000 petroliști, care au făcut propuneri de inovații în primul semestru al acestui an, peste 900 sînt muncitori.

La Lucăcești, Bîlteni, Dragomirești, Valea Caselor, Țicleni, și în alte localități, au fost construite pentru petroliști, în anii puterii populare, mari cvartale de locuințe. Petroliștii au primit în folosință 3.186 de apartamente, precum și cămine pentru nefamiliști care însumează aproape 30.000 de locuri.

Pentru petroliștii din țara noastră s-au ridicat și numeroase construcții social-culturale. Ei au la dispoziție 67 de cluburi și săli de spectacole, 128 de cantine, 16 spitale și policlinici, 45 sanatorii și altele.

Maistorița



Cu unsprezece ani în urmă, Ioana Scarlat a trăit una din marile bucurii oferite copiilor de viața noastră nouă, tot mai înfloritoare: a primit cravata roșie de pionieră. Apoi, a purtat cu mîndrie steagul purpuriu al unității de pionieri de la Școala de 7 ani din comuna Negru Vodă, regiunea Constanța. (Era stegarul unității de pionieri din care făcea parte). Dorind să îmbrățișeze o meserie, cum a terminat cursurile școlii elementare, Ioana Scarlat s-a înscris la Școala profesională de metalurgie și energie electrică din Constanța, unde a cunoscut un alt moment emoționant — pășirea în rîndurile utemiștilor. Repartizată ca bobinatoare la fabrica „Cimentul păcii" din Medgidia, tînăra muncitoare a știut să aplice cu pricepere și însuflețire cunoștințele însușite în școala profesională. Și a muncit în așa fel încît, curînd, organizația de partid din fabrică, apreciindu-i calitățile, a trimis-o mai departe la învățătură; la București, la o școală de maiștri, pe care a terminat-o cu rezultate dintre cele mai bune și de unde, în 1958, s-a întors în mijlocul tovarășilor săi de muncă, maistru mecanic...

Pe maistorița Ioana Scarlat, tînăra aceasta harnică și inimoasă, am întîlnit-o printre mașinile enorme ce frămîntau în „măsele" calcarul aspru, prefăcîndu-l în pulbere de ciment. Nu stătea o clipă locului, veghea ca morile fabricii să dea cît mai mult ciment, necesar atîtor construcții ce se înalță peste tot în țara noastră.

— Mi se umple inima de bucurie cînd știu că particip și eu, prin munca mea, la ridicarea noilor școli ce se umplu de larma veselă a pionierilor și școlarilor, la ridicarea noilor construcții ce împodobesc orașele. Poate oare să fie o mulțumire mai mare ca aceasta? Uitați-vă! Ce frumos arată orașul nostru, orașul nou — Medgidia! mi-a spus, bucuroasă, tînăra comunistă Ioana Scarlat. De altfel, luna aceasta m-am mutat și eu, cu familia mea, aci, unde se văd noile blocuri. Am primit un apartament de toată frumusețea.

Maistorița Ioana Scarlat, fosta pionieră, care cu ani în urmă a purtat cu cinste steagul unității sale de pionieri, e fruntașă atît în activitatea profesională, cît și cea politică, bucurîndu-se de toată încrederea tovarășilor săi, care au ales-o membră în comitetul de partid pe fabrică, precum și în comitetul raional de partid — Medgidia.

MARIA NEGREA

Puterea adevărului

„Adevărul însă va atrage inimile popoarelor, adevărul este de partea noastră, adevărul va triumfa"! Cuvintele acestea, rostite zilele trecute de Nichita Sergheevici Hrușciov, într-o convorbire cu ziariștii la O.N.U., sînt oglinda vie a zilei de mîine, a viitorului omenirii. Fiindcă minciunile sulemenite ale politicienilor și stăpînilor de trusturi din apus, sforăriile și uneltirile puse la cale în umbra caselor de bani, putrezesc pe încetul, ca un gard vechi, pe care popoarele dornice de pace și fericire îl vor dărîma într-o zi cu călcîiul. Și atunci, soarele va încălzi întreg pămîntul. Soarele darnic și prietenos al păcii, al încrederii, al speranțelor.

...Departe, peste ocean, la sediul Organizației Națiunilor Unite, reprezentanții statelor discută acum tocmai despre acest „mîine" către care ochii oamenilor simpli caută cu nădejde. Miliardele de oameni care construiesc, născocesc și însămînțează glia, cugetă toți ca unul singur: „Ne trebuie o pace trainică".

Făcîndu-se purtătorul acestei înalte și arzătoare năzuințe, N. S. Hrușciov a chemat pe șefii guvernelor, pe conducătorii statelor, să participe ei înșiși la sesiunea O.N.U., ca oameni purtînd cea mai mare răspundere pentru soarta popoarelor. Chemării acesteia i-au răspuns mulți șefi de state din lumea întreagă, ceea ce a sporit nădejdile oamenilor.

Și de astădată însă, politicienii apusului, în frunte cu cei din S.U.A., s-au așezat de-a curmezișul, încercînd să oprească drumul firesc al istoriei. In probleme de cea mai mare însemnătate pentru viitorul lumii și a căror rezolvare e limpede pentru oricine, ei au început să se tîrguiască în fel și chip, ca un negustor care caută pe orice cale să-și vîndă marfa proastă și învechită. In problema dezarmării, cheia viitorului pașnic, ei susțin că vor să facă pași înainte, dar... mersul lor seamănă grozav cu cel al racului. Diplomații din occident se declară „de acord" cu eliberarea popoarelor care mai gem sub jugul colonial, dar scrîșnesc din dinți și fac tot ce le stă în putință să nu scape din mîini avuțiile țărilor înrobite. Cît privește admiterea Chinei populare în O.N.U., și-au pus cu toții ochelari negri și nici nu vor măcar să vadă această țară uriașă, cu peste o jumătate de miliard de locuitori... Iar cînd nu mai au încotro, se dedau la amenințări și calomnii grosolane...

Popoarele însă vor să făurească o lume fără tunuri, fără cătușe, fără distrugeri. O lume în care copiii să crească fericiți, să viseze fără teamă. Popoarele vor ca de acum înainte O.N.U. să devină o organizație în care să răsune adevărata voință a celor mulți.

Și acolo, peste ocean, delegațiile țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, sprijinite de o seamă de țări iubitoare de pace din Asia și Africa, apără cu tărie aceste năzuințe drepte ale popoarelor.

Poporul muncitor al țării noastre privește cu încredere și cu cel mai viu interes către Adunarea Generală O.N.U., unde se află și delegația țării noastre, condusă de cel mai iubit fiu al poporului romîn, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Și în inima fiecărui om al muncii răsună fierbinte, cu tărie, minunatele cuvinte ale lui Nichita Sergheevici Hrușciov: „Adevărul va triumfa".

VASILE MĂNUCEANU

RADIO GLOB

BAGDAD

La 8 octombrie s-a deschis la Bagdad cel de-al VI-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților. La lucrările congresului participă delegați din 75 de țări, precum și reprezentanți ai unor organizații internaționale. Studenții din R. P. Romînă, sînt reprezentați de o delegație condusă de tovarășul Cornel Burtică, secretar al C.C. al U.T.M., președintele U.A.S.R. Delegații s-au întrunit pentru a discuta problemele unității studenților din lumea întreagă, ale luptei tineretului împotriva dominației coloniale, pentru independență națională, pentru îmbunătățirea situației materiale, sociale și culturale a studenților.

HAVANA

La 9 octombrie, ziarele cubane au publicat un comunicat al Ministerului Forțelor Armate Revoluționare ale Cubei, cu privire la lichidarea unui grup contrarevoluționar care acționa în regiunea muntoasă a provinciei Las Villas. La lichidarea grupului a luat parte miliția populară a țăranilor, sub comanda ofițerilor din armată. In sprijinul acesteia au fost trimise detașamente ale miliției populare dintr-o serie de orașe vecine. In cursul operațiunilor pentru nimicirea acestui grup contrarevoluționar din care făceau parte aproximativ 150 persoane, trei membri ai grupului au fost uciși, alți patru au fost răniți, iar 102 au fost luați prizonieri. Miliția populară a țăranilor continuă operațiunile de lichidare a rămășițelor acestui grup contrarevoluționar.

MIC ATLAS GEOGRAFIC: NIGERIA



Deasupra orașului Lagos, capitala fostei colonii engleze, Nigeria, s-a înălțat în prima zi a lunii octombrie steagul independenței, noul stat pășind astfel pe arena mondială.

Nigeria, cel de al 26-lea stat african independent, este situat pe litoralul golfului Guineea și se învecinează cu republicile africane Niger, Ciad și Dahomey și cu teritoriul aflat sub tutelă engleză, Camerun.

Suprafața Nigeriei este de 960.000 km.p., adică de patru ori mai mare decît teritoriul Marii Britanii.

Populația este de 36 milioane oameni.

Datorită luptei eroice a poporului Nigeriei împotriva imperialismului, colonialiștii au fost siliți să accepte, în vara acestui an, adoptarea noii constituții în baza căreia, la 1 octombrie, Nigeriei i s-a acordat independența în cadrul Commanwealth-ului britanic.

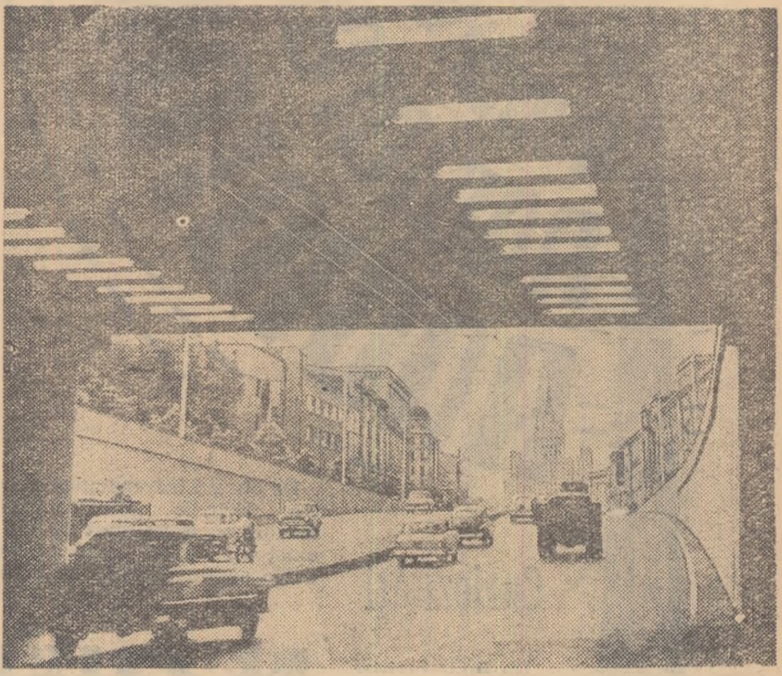
Nigeria este o țară agrară înapoiată. Populația ei se ocupă cu cultura bumbacului, arborelui de cacao, alunului, orezului, cafelei.

Nigeria dispune de bogate resurse materiale. Se prelucrează minereuri de uraniu, se extrage petrol, aur, cositor, zinc, cărbune și alte substanțe minerale. Bogățiile țării sînt însă stăpînite și exploatate de monopolurile străine.

Nivelul de trai al populației este extrem de scăzut, iar în ce privește ocrotirea sănătății și învățămîntul sînt, datorită îndelungatei dominații a colonialiștilor în Nigeria, inexistente. Aproximativ 95 la sută din populație este analfabetă, iar un medic revine la 58.000 de oameni. Aci, mortalitatea este una din cele mai ridicate din lume. Deși și-a cîștigat independența, poporul Nigeriei mai are de dus o luptă grea și înverșunată pentru lichidarea înapoierii economice și culturale lăsată moștenire de colonialism, pentru construirea unui stat cu adevărat independent.

Luna prieteniei romîno-sovietice

Din țara constructorilor comunismului



Circulația tot mai intensă la Moscova cere construirea de noi străzi și pasaje subterane. Fotografia de față înfățișează o asemenea stradă amenajată sub piața Maiakovski.

Cascada celor șase hidrocentrale

La intretăierea drumurilor ce duc spre Orientul Indepărtat, în centrul Siberiei răsăritene, se află bogata regiune industrială a Irkutsk-ului. Aci, pe fluviul Angara a cărui ape întrec în ce privește debitul, apele Volgăi, Kamei, Niprului și Donului, luate la un loc, va fi construită o întreagă cascadă de hidrocentrale — șase la număr — de mare capacitate. Prima din acest lanț de mari hidrocentrale a și fost terminată. E vorba de cea de la Irkutsk, care are o putere de 660.000 Kw/ore. Harnicii constructori sovietici dau zor acum la ridicarea celei de a doua centrale electrice — hidrocentrala de la Bratsk. Aceasta va întrece în ce privește puterea sa, marea hidrocentrală americană Grand-Caule.

De mare importanță sînt perspectivele regiunii in ce privește crearea bazei metalurgice, care va produce milioane de tone de oțel și fontă și sute de mii de tone de aluminiu. Datorită belșugului de energie electrică și a materiei prime existente aci, Irkutsk-ul va deveni în anii septenalului una din regiunile cu cea mai puternică industrie de aluminiu din Uniunea Sovietică.

O întîmplare din stepă

Pe drumul principal care duce spre colhozurile de pe pămînturile deștelenite din regiunea Akmolinsk, se îndrepta o coloană de autocamioane încărcate cu grîu, alimente și combustibil. Deodată, se porni un viscol cumplit, cu ger aspru de încremeneau și motoarele. Geamurile autocamioanelor zăngăneau sub loviturile rafalelor de zăpadă, care în curînd acoperi cu totul drumul. Dar tinerii conducători ai autocamioanelor, Veniamin Makarin, Serghei Fedorcenko și alții erau hotărîți să răzbată cu orice preț prin viscol: locuitorii noilor așezări îi așteptau cu alimente. Deși se lăsase întunericul, conducătorii deszăpezeau drumul cu lopețile, palmă cu palmă, și porneau mai departe. Totuși, înaintau foarte greu. Deodată, în depărtare, se iviră deasupra zăpezilor niște puncte luminoase! Le veneau în ajutor prietenii lor, comsomoliștii. Cu ajutorul puternicelor tractoare „SS-80", prevăzute cu pluguri de zăpadă, ei au deschis drum autocamioanelor. Astfel, camioanele încărcate cu alimente au ajuns la destinație. Vitregia naturii nu-i înspăimîntă pe comsomoliști.

ORAȘUL ȘCOLARILOR DE LA POALELE MUNȚILOR SIERRA MAESTRA

Juan Rodriguez are 12 ani și merge la școală. Acesta e un lucru obișnuit — veți spune — copiii de vîrsta lui trebuie să învețe. Așa este. Și totuși, Juan și frații lui, Roberto, în vîrstă de 11 ani și Wilfredo, în vîrstă de 9 ani, abia în toamna aceasta au pășit pentru prima oară pragul unei școli. De ce? Pentru că sînt cubanezi, iar în Cuba, pînă nu de mult, au fost foarte puține școli, și acestea nu erau pentru copiii celor săraci. Numai fiii bogătașilor, ai marilor proprietari de plantații de trestie de zahăr puteau să urmeze aceste școli.

Familia lui Juan este o familie săracă. Locuiește într-o căsuță de lemn, cu pereții subțiri și acoperișul din frunze de palmier. Tatăl, Porfirio Rodriguez nu-și putea trimite copiii la școală; din munca sa istovitoare abia își putea hrăni familia, nu-i rămîneau bani pentru cărți și caiete și cu atît mai puțin pentru taxele școlare.



Pregătirea unui nou număr de gazetă

Dar, revoluția din Cuba condusă de Fidel Castro a adus multe schimbări în viața țării. Azi, Cuba este o țară democratică, iubitoare de pace. Poporul cubanez, înfruntînd cu demnitate și curaj încercările de amestec ale imperialiștilor americani, a pornit pe calea libertății și independenței naționale, construirii unei vieți noi și fericite. După alungarea sîngerosului dictator Batista, guvernul revoluționar al lui Fidel Castro a împărțit pămînt țăranilor. Una din primele griji ale guvernului a fost crearea de școli. S-au deschis 12 mari șantiere de construcții de școli. Cel mai mare din aceste șantiere se află la poalele munților Sierra Maestra, acolo de unde au pornit bravii partizani ai lui Fidel Castro în lupta pentru răsturnarea dictaturii lui Batista. Aici ia ființă un mare grup școlar, iar printre constructori se află nu numai voluntari ai armatei revoluționare, ci și elevi pentru care cursurile au început încă de la 26 iulie. Atunci, în cinstea celei de a șaptea aniversări a revoluției din Cuba, a fost inaugurată prima școală din Camilo-Cienfuegos.

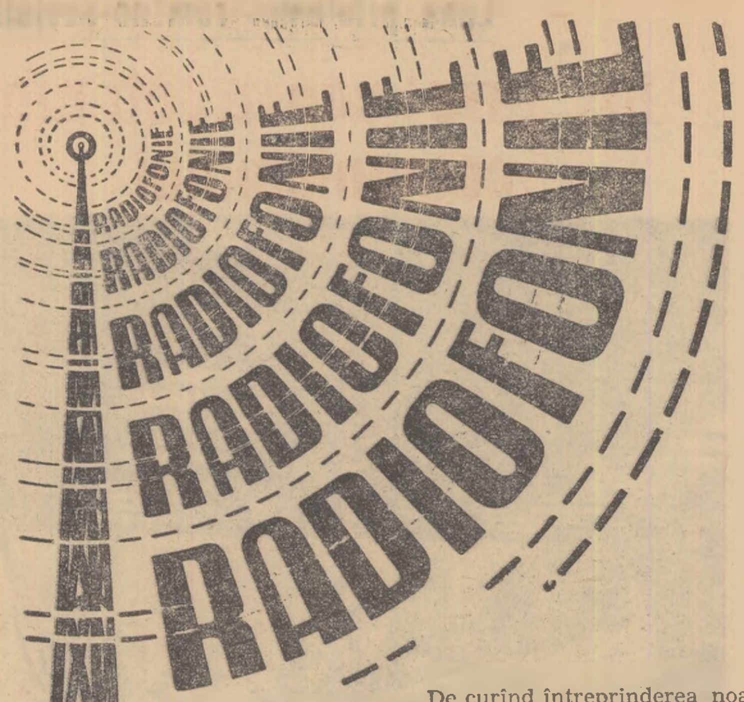
Vestea construirii noii școli s-a răspîndit ca fulgerul. Au început să sosească aci copii din toate satele. Setea de învățătură i-a făcut pe unii să parcurgă cale de peste treizeci de kilometri pe jos, pînă la școală. Au sosit pînă acum peste cinci sute de copii și mereu vin alții. Ei au început cursurile, dar în timpul liber dau ajutor și constructorilor. E vorba de școala lor, de orașul lor! Da, Camilo-Cienfuegos va fi un adevărat oraș al elevilor. In el vor locui nu mai puțin de 25.000 elevi și profesori!

Orașul Camilo-Cienfuegos va avea pe lîngă locuințele profesorilor și elevilor, un stadion modern, un teatru cu 2.000 de locuri, un hotel pentru părinții care-și vizitează copiii, un muzeu, o grădină botanică și zoologică, biblioteci, spitale etc. Lucrările vor fi terminate pînă la sfîrșitul anului viitor. Și în timp ce clădirile cresc, copiii țăranilor din Sierra Maestra fac cunoștință cu primele litere, și se miră. Se miră de tot ce văd aici: că acoperișul școlii nu este din frunze de palmier, că pot mînca pe săturate, că pot învăța gratuit la școală, din cărți noi, și că își pot face chiar o mică gazetă în tipografia lor manuală.

Juan Rodriguez este printre ei. Și-a găsit mulți prieteni și se bucură alături de ei, de viața nouă care a început de curînd în Cuba și care va mai aduce multe bucurii copiilor și întregului popor cubanez, care a pășit pe calea revoluționară.

ANDREI BODOR

ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ

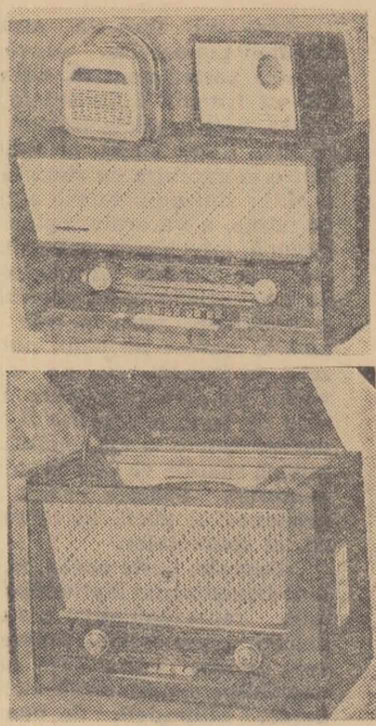


Un aparat la 3 minute

De curînd întreprinderea noastră, Uzinele „Electronica" din Bucureşti, a împlinit 10 ani de existenţă. Acei care au cunoscut-o cu un deceniu în urmă îşi pot da seama de schimbările ce s-au înfăptuit în această perioadă. Atunci erau doar cîteva mici ateliere, cu un utilaj rudimentar. Se lucra în condiţii destul de grele, cu piese din import. Totuşi, primul aparat produs de Fabrica „Radio-Popular" (denumirea veche a uzinei) a fost botezat „Record". Era primul pas pe un drum greu şi lung, dar şi prima victorie. Au urmat apoi ani de muncă, încercări de a produce noi şi noi tipuri de aparate.

Acolo unde au fost mici ateliere s-au construit acum noi clădiri, dintre cele mai moderne. Utilajul cu care se lucrează este nou şi modern, iar muncitorii şi tehnicienii au o calificare superioară. Ca o dovadă a grijii purtată de partid şi guvern pentru tînăra noastră întreprindere, o constituie şi faptul că în Hotărîrile Congresului al III-lea al P.M.R. s-au trasat noi şi importante sarcini pentru dezvoltarea întreprinderii. Pînă în prezent uzina noastră a produs 45 de tipuri de radio-receptoare. Printre ele se numără şi piese de un volum mai mare, cum ar fi dulapul muzical „Verdi" (aparat de radio cu picup) şi „Electronica" (format din aparat de radio, magnetofon, picup şi bar). O bună parte din aparate au fost construite cu piese romîneşti produse tot de întreprinderea noastră.

In prezent, colectivul de proiectanţi lucrează la noi tipuri de aparate, cum ar fi „Enescu", „Fantezie", „Litoral" care vor apare în curînd în comerţ. Ele iau naştere mai întîi pe planşele serviciului de proiectări. Apoi fiecare piesă se prelucrează în diferite secţii şi ateliere: de presaj, galvanizare, condensatori, potenţiometri, bobinaj, transformatori, comutatori etc. Dar cel mai interesant loc de muncă este secţia finală, unde are loc asamblarea lor. Aici se lucrează în sistemul de „bandă rulantă". Acolo există o bandă transportoare care se mişcă în permanenţă. De o parte şi de alta a ei sînt mese de lucru la care stau aşezaţi muncitorii. Din capătul benzii, aparatul porneşte în forma lui cea mai simplă. Pe parcurs, muncitorii montează în carcasă comutatorul, transformatorii ; alţii — media frecvenţii, lămpile ş.a.m.d., pînă cînd aparatul este complet asamblat. După operaţiile de verificare electrică şi reglare, aparatul se încasetează. Ritmul de muncă este astfel calculat, încît la fiecare 3 minute se produce cîte un aparat de radio.



Intregul colectiv al uzinei noastre se pregăteşte să întîmpine noi victorii : în curînd doar, la noi se vor fabrica în serie mare televizoare şi aparate portative cu tranzistori. Primele aparate de acest fel fabricate în R.P.R. !

PAUL FRUNZĂ
ing. şef-adjunct

Curiozităţi

Un tînăr inginer sovietic, Leonid Kuprianovici, a construit un aparat de radio emisie-recepţie ceva mai mic decît o cutie de chibrituri. El cîntăreşte doar 50 grame, iar raza de acţiune depăşeşte sute de metri.

*

Radio a pătruns în tren nu numai ca divertisment, pe calea radioficării vagoanelor de călători. Incă de acum cîţiva ani, în staţia Ploeşti-Triaj, pe locomotivele de manevră au fost instalate aparate de emisie-recepţie. Pe o distanţă de aproape 10 km., mecanicii de locomotivă păstrează permanent legătura cu cabina centrală a staţiei.

*

Se ştie că există şi aparate de radio foarte mici, de voiaj, acţionate de baterii electrice. De curînd s-a fabricat însă un receptor de dimensiunile unui pachet de ţigări, fără a mai fi însă alimentat de baterii. Lumina soarelui, a unui bec electric, îl pun în funcţiune !

*

Una din recentele utilizări ale meteoriţilor este aceea de a constitui... ecranul de reflectare a undelor ultrascurte. Acestea pot fi retrimise înapoi pe pămînt, de la înălţimea de 70-100 km. Folosind o tehnică specială, un radio-emiţător poate emite aproximativ 100.000 cuvinte pe minut, înregistrate pe o bandă magnetică, imediat ce se înregistrează urma unui meteorit.

Meteoriţii — „oglinzi", utilizaţi în radio-comunicaţii, permit stabilirea de legături mai economice la distanţe de peste o mie de km, mărind raza de acţiune a ultrascurtelor cu peste zece ori.

PE CALEA UNDELOR



In urmă cu vreo 6 ani, am asistat, pentru prima oară, la stabilirea unei legături între doi radio-amatori. Amicul pe care-l vizitam şi care avea o staţie personală de emisie-recepţie mi-a făcut o „demonstraţie" pe care n-am s-o uit niciodată: printre fluierăturile, trosnetele şi fişniturile ce veneau din difuzorul receptorului său am auzit, la un moment dat, un apel îndepărtat: „...aici SM5 WI, staţiune finlandeză ce lansează apelul general...". Din nou trosnete şi apoi vocea care revenea: „...tuturor, tuturor...".

Intre timp, prietenul meu a reuşit să-şi acordeze emiţătorul şi, cînd staţiunea finlandeză a tăcut trecînd pe recepţie, a lansat la rîndu-i apelul: „Atenţiune SM5 WI, te cheamă staţiunea romînă YO3 RI din Bucureşti..." Legătura a fost stabilită şi cei doi, după ce şi-au spus numele, oraşul şi caracteristicele aparatelor cu care lucrau, au discutat despre receptor, antene şi alte chestiuni de specialitate.

Peste 20 de minute eram cîştigat definitiv de această nouă pasiune. Aşa s-a făcut că am urmat cursurile de radio-telegrafie ale Radioclubului Central, asociaţia radio-amatorilor din ţara noastră. După doi ani, timp în care am învăţat radio-telegrafia, codurile, prescurtările speciale, aşa zisa „limbă internaţională" a amatorilor, felul cum se lucrează cu staţia, construcţia emiţătorilor, receptorilor şi antenelor, am fost supus unui examen amănunţit, şi iată-mă cu autorizaţia de radioamator-emiţător în buzunar.

De atunci am stabilit nenumărate legături pe calea undelor cu amatori din toate colţurile pămîntului. Cele mai frumoase însă mi se par a fi legăturile cu staţiunile îndepărtate, cum sînt expediţiile ştiinţifice din munţi şi de la poli sau cu vasele care fac cercetări oceanografice.

Imi amintesc, de pildă, cum am stabilit prima legătură cu o expediţie sovietică din Antarctica. Era seara, tîrziu. Pe lungimea de undă de 20 de metri puteau fi „prinse" multe staţiuni din cele cîteva continente. Ele se chemau, se căutau una pe alta sau, anunţîndu-şi „cartea de vizită" aşteptau apariţia vreunei alte staţiuni noi, „rare". Am „prins" deodată în cască indicativul expediţiei sovietice din aşezarea „Mirnîi: „...apel general, tuturor, de la UA1KAE..." Am răspuns la apel şi am aşteptat cu emoţie şi înfrigurare răspunsul. Am fost auzit şi legătura — la o distanţă de multe mii de kilometri — a fost stabilită.

Operatorul Feodor mi-a spus că în acel moment temperatura de afară era de — 32°C, că viscoleşte necontenit şi că e noapte polară. Cunoşteam toate acestea, dar parcă povestite de un glas care venea din infernul acela îngheţat şi îndepărtat, veştile căpătau un înţeles mult mai apropiat.

La fel de pasionante sînt legăturile stabilite cu radioamatorii din insulele Pacificului, cu expediţia norvegiană din arhipelagul Spitzberg, cu expediţia cehoslovacă din R.P. Mongolă, în sfîrşit cu diverse staţiuni şi feluriţi prieteni din Argentina sau Peru, din Africa sau Noua-Zeelandă.

In felul acesta am cîştigat noi prieteni din nenumărate ţări ale lumii, oameni cu preocupări diferite, dar care au o pasiune nobilă: setea de a schimba, de a afla noi cunoştinţe, de a vorbi un limbaj comun şi paşnic.

Pt. conf.
YO3 RH
FLORICĂ VENER

Dragă redacţie,

De aproape o lună am primit de la Radioclubul Central mult aşteptatul indicativ de recepţie **„YO7-2.431"**.

Acum îţi trimit şi ţie un Q.S.L. (carte de confirmare), pentru a te convinge personal.

Astfel de Q.S.L.-uri schimbă radio amatorii de pe întreg globul, între ei. Acum cînd am staţie, veţi avea ceva de văzut.

Inchei, aşteptîndu-vă cu nerăbdare.

Cu bine,
ŞERBAN GHINDEAN
elev



Făuritorii de... muzică

Banda rulantă îşi urmează drumul lunecînd încet şi uniform. Aparatele de radio în curs de montare, aşezate pe ea, se deplasează ca nişte mici corăbii pe suprafaţa apei. Din loc în loc, ca nişte matrozi pricepuţi şi harnici, muncitorii şi muncitoarele le întrerup pentru cîteva minute plutirea. Aceştia montează, pe rînd, şasiurile, leagă circuitele, fixează transformatorii, lămpile şi butoanele. Fiecare lucrează cu atenţie întrucît, la capătul călătoriei, aceste corăbioare care transformă undele din eter în sunete, sînt aşteptate de un căpitan nerăbdător — omul muncii.

La una din etapele acestei călătorii şade o fată cu părul scurt, şaten, cu ochi albaştri, concentrată, dar totuşi veselă. Ea ridică aparatul de pe bandă cu mîini sigure şi-l aşază pe măsuţa din faţa ei. In interiorul carcasei, deasupra şi sub şasiul strălucitor, o sumedenie de fire colorate se întretaie. Prin ele va trece curentul care va da „viaţă" lămpilor şi difuzorului. Va fi un „Bucureşti 500". Cu un aparat, fata controlează îndemînatic trăinicia lipiturilor, continuitatea circuitelor şi, după o ultimă privire, depune aparatul pe bandă lăsîndu-l să treacă la o nouă masă. In acea clipă altă casetă a ajuns lîngă dînsa. Operaţia reîncepe. Totul se petrece în cîteva minute numai. Timpul este preţios. Nici o clipă nu trebuie pierdută. Doar la capătul celor 50 m, banda scoate la fiecare 3 minute un nou aparat !

Ce lucruri minunate ! Dar cît de minunaţi sînt oamenii care le fac ! Muncitoarea Ileana Ţuligă, fata cu părul scurt şi ochi albaştri, este fiică de ţăran muncitor de prin părţile Craiovei. Cu 9 ani în urmă a intrat în şcoala profesională electrotehnică. E cea mai mare dintre cei 6 fraţi şi surori. Deşi prin plecarea ei la şcoală, familia se lipsea de un ajutor sigur, îşi aminteşte cu emoţie şi respect cuvintele stăruitoare ale mamei sale : „Să învăţaţi, copii, să învăţaţi cît mai mult, că astăzi fără carte nu se poate munci bine".

Acolo, la şcoala profesională, Ileana şi-a ales o meserie, complicată, dar frumoasă : electrician de aparate de înaltă şi joasă tensiune. Utemista Ileana Ţuligă a învăţat sîrguincios, împărţindu-şi timpul între carte, activitatea biroului de U.T.M. sau aceea de instructoare de pionieri.

La Uzinele „Electronica" unde lucrează acum, Ileana a venit cu o seamă de calităţi care i-au adus de la început preţuirea tovarăşilor săi : interesul pentru muncă, simţul ordinei, al disciplinei, al prieteniei şi o mare perseverenţă profesională. Deşi a deprins o meserie trainică, ea nu şi-a considerat nici o clipă pregătirea încheiată. S-a înscris la liceul seral, iar pentru viitor se gîndeşte să urmeze şi studiile superioare.

Despre felul ei de a munci, Ileana afirmă cu dragoste : „Faţă de aparatele fine la care lucrăm, trebuie să te porţi ca un chirurg în faţa unei operaţii delicate."

Comunista şi utemista Ileana Ţuligă, muncitoare într-o specialitate în care în trecut nu lucrau femei, este unul dintre numeroşii tineri crescuţi şi educaţi în anii vieţii noastre noi.

GH. NEACŞU



Ileana de vorbă cu cititorii

„Şi în satul nostru, anul acesta, toamna a venit cu mare veselie, cu rod deosebit de bogat pe pămînturile gospodăriei agricole colective". „Părinţii noştri sînt deosebit de bucuroşi acum, în aceste zile frumoase de toamnă, pentru recoltele obţinute în gospodăria colectivă". Astfel încep multe din scrisorile trimise de pionieri şi şcolari, de corespondenţii gazetei noastre. A venit toamna şi o dată cu ea bucuria roadelor muncii depuse în comun de colectivişti. Recoltele sînt bogate, treabă în gospodării — destulă. Ajutorul dat de pionieri fraţilor, părinţilor lor este acum de nepreţuit.

La cules struguri sau fructe, la recoltatul porumbului sau cartofilor, la orice treburi pe măsura lor, pionierii sînt prezenţi, întîmpinaţi cu căldură de muncitori, felicitaţi pentru rezultatele obţinute, bucuroşi de munca împlinită.

Corespondentul special al unităţii de pionieri din Suhuleţ, comuna Tansa, raionul Negreşti, Petrilă Costică, ne-a ţinut la curent toată vara cu activitatea depusă de pionieri pe pămînturile gospodăriei. Despre ei se spune că sînt oaspeţi obişnuiţi şi bine veniţi în gospodărie. O fi fost vreo muncă pentru ei care să n-o fi îndeplinit? La grădină, pe cîmp, în anexele gospodăriei, peste tot, unde e nevoie de ajutorul lor, îi găseşti. In ultima lui scrisoare, Petrilă ca şi Iancu Ion din comuna Săuceşti, raionul Bacău, ne scriu foarte pe larg despre ajutorul pe care l-au dat pionierii gospodăriilor agricole colective la strînsul fructelor. Pentru ca treaba să meargă mai cu spor, pionierii s-au împărţit pe echipe. Iar fruntaşii au fost felicitaţi în faţa întregii unităţi de pionieri. Alecu Carp, Dumitru Tiron, Aurel Pricop, sînt cîţiva din „Cei mai buni culegători".

Alte şi alte nume de pionieri, evidenţiaţi în munca de ajutor dat gospodăriei, sînt înşirate pe hîrtie de zeci şi zeci de pionieri ce au scris redacţiei noastre. De pildă: Ion Selea, Marieta Pleniceanu, Constantin Ion, Ştefan Badea. Aceşti pionieri, menţionaţi de corespondentul Sava F. Florin din comuna Verbiţa, regiunea Craiova, au ajutat la recoltatul a 16 ha porumb din gospodăria colectivă.

„Mi-e greu să scriu care dintre pionierii unităţii noastre s-a evidenţiat, în ajutorul pe care l-au dat G.A.C. din Dîrvari, ne scrie corespondenta unităţii de pionieri din Domneşti, regiunea Bucureşti. Toţi pionierii au lucrat la fel de bine, cu multă dragoste, cu foarte mult spor" scrie ea în încheierea scrisorii.

Gazeta voastră, Scînteia pionierului, felicită pe toţi pionierii pentru ajutorul pe care îl dau gospodăriilor agricole colective şi întovărăşiţilor şi le urează spor la muncă.

ILEANA

Pentru voi!

O BICICLETA
UN APARAT DE FOTOGRAFIAT „Orizont".
UN CEAS DE MÎNA „Pobeda", fiecare însoţite de cîte un libret de economii C.E.C., cu o depunere iniţială de 100 lei, sînt numai cîteva din premiile pe care le puteţi obţine participînd la concursul de jocuri ce va fi găzduit în paginile gazetei noastre. Acest concurs, organizat de „Scînteia pionierului" în colaborare cu Centrala Casei de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C., are ca temă educarea copiilor în spiritul economisirii la C.E.C. El va cuprinde careuri de cuvinte încrucişate, rebusuri, probleme de matematică distractivă. Menţionăm că, în afara premiilor individuale, şcoala cu cel mai mare număr de participanţi la concurs — în raport cu numărul elevilor ei — va primi drept premiu un echipament de volei şi cărţi.

Amănunte în numărul viitor.

SPORT



De joi pînă joi

Săptămîna care a trecut a fost bogată în competiţii sportive.

În toată ţara, pe stadioane şi în sălile de sport, sportivii noştri au obţinut noi succese. Fără îndoială, dintre toate, performanţa realizată de Iosif Sîrbu ne reţine cel mai mult atenţia. Şi de această dată, cu prilejul celei de-a XII-a ediţii a campionatelor republicane de tir, trăgătorul nostru a dat dovadă de o pregătire excepţională realizînd în proba de armă liberă calibru redus 3X40 focuri, poziţia culcat, 399 de puncte din 400 posibile. Astfel, Iosif Sîrbu a realizat o cifră superioară actualului record mondial şi republican. Vechiul record R.P.R. era de 398 puncte.

De asemenea, o mare satisfacţie ne-au produs şi călăreţii noştri care în cadrul actualei ediţii a campionatelor republicane de călărie au obţinut rezultate deosebit de frumoase. Manuela Bogza de la Ştiinţa Bucureşti a fost revelaţia actualelor campionate. Ea a început lucrul la dresaj de-abia în actualul sezon. Arcaş, calul Manuelei, s-a dovedit un adevărat... balerin, care a entuziasmat spectatorii prezenţi în tribune. Plini de graţie în mişcări au fost şi caii Bolero al maestrului sportului Nicolae Mihalcea, şi Rubin, calul maestrului sportului Gheorghe Langa. De reţinut că aceşti cai au cîştigat o seamă de concursuri internaţionale.

Tot în această săptămînă, la Cluj, în noua sală a sporturilor terminată în vara acestui an, voleibaliştii noştri au obţinut un strălucit succes întrecînd pe voleibaliştii polonezi cu scorul de 3—1. Această victorie este cu atît mai meritorie, cu cît între cele două echipe au avut loc două meciuri, ambele cîştigate cu 3—1 de voleibaliştii noştri. S-au remarcat Mihăilescu, Pavel, Derzei, Niculescu, Păunescu, Fieraru şi Corbeanu.

Şi acum, despre fotbal. După cum ştiţi, la Timişoara s-au întîlnit combinata U.T.A.-Ştiinţa Timişoara şi echipa Vitoria Bahia din Brazilia. Acest meci spectaculos, la care au ţinut să fie prezenţi mii de iubitori ai fotbalului, a luat sfîrşit cu scorul de 4—4.

Despre jocurile etapei a VI-a a categoriei A la fotbal reţinem în primul rînd meciul de la Ploeşti, unde petroliştii au învins echipa C.C.A. cu 2—1, meciul de la Constanţa unde Farul a reuşit să întreacă formaţia ieşenilor cu scorul de 4—3. De asemenea, la Hunedoara rapidiştii au înscris două goluri, primind unul, iar Steagul Roşu — Oraşul Stalin, care duminica trecută a pierdut în faţa echipei C.C.A., a pierdut şi de data aceasta în faţa echipei Minerul din Lupeni.



Fază din meciul Progresul-Bucureşti—Ştiinţa-Cluj. (Campionatul categoriei A, etapa a VI-a).

ATENŢIUNE!

Clubul „Ştie tot" vă invită într-o călătorie în care veţi afla cum funcţionează strungul automat acustic sau tractoarele automate dirijate prin radio din turnul de supraveghere. Dar cea mai interesantă parte a călătoriei va fi zborul către Arctica, unde omul sovietic învingînd condiţiile de climă neprielnice, a creat uzina... „cu lacăt la uşă". Ea este în întregime automatizată, se comandă singură, produce singură, se repară şi se întreţine singură Ni[illegible] un om nu intră în uzina creată de mintea şi mîinile lui. Călătoria vă va prilejui cunoaşterea multor altor lucruri pe care ştiinţa cu siguranţă le va înfăptui în viitor.

Vreţi să porniţi în această călătorie?

Citiţi numărul din OCTOMBRIE al „CRAVATEI ROŞII", revista literară editată de C.C. al U.T.M.

- *În cuprinsul revistei veţi mai găsi, de asemenea, bogat ilustrate, povestiri şi versuri purtînd semnătura unora dintre cei mai cunoscuţi scriitori.*
- *Tot în acest număr, Teodor Balş redă în versuri cîteva peripeţii ale lui Păcală şi Tîndală.*
- *Veţi avea prilejul să vă verificaţi cunoştinţele dezlegînd jocurile de cuvinte încrucişate de la pagina de jocuri.*

Salutări din Vîborg

Bună ziua, dragi prieteni. Mă numesc Alea şi locuiesc în oraşul Vîborg care este situat pe ţărmul Golfului Finic. Învăţ la Şcoala nr. 5. Şcoala noastră are clase mari şi luminoase, bibliotecă, sală de festivităţi şi de sport.

Unitatea noastră de pionieri a făcut cinci excursii interesante printre care la Leningrad, Halta Perova, locurile leniniste din împrejurimile Leningradului şi o călătorie cu vaporul „Ceaiko".

Eu ca şi colegii mei am dori să aflăm cît mai multe lucruri despre activitatea voastră, dragi pionieri din Republica Populară Romînă.

Scrieţi pe următoarea adresă:

СССР
город [illegible]ыборг
Суворовский проспект, 13 кв. 60
Сюртуковой Але Р.

Mai puteţi scrie şi altor

СССР
Каз[illegible]СР.
город Павлоград
ул. Кирова, № 29 6
Савинской Людмиле

Dragi prieteni,

Sîntem pionieri de la Casa copilului „Vasilievski" din regiunea Gomel şi dorim să purtăm corespondenţă cu pionierii din Republica Populară Romînă. Vrem să ne scrieţi despre acţiunile voastre pionereşti, despre muncă şi învăţătură. Noi vă vom răspunde împărtăşindu-vă din experienţa muncii noastre pionereşti.

Aşteptăm cu nerăbdare scrisorile voastre pe următoarea adresă:

СССР
БССР
Гомельская область
Гомельский район
Станца Терешковичский с/с.
Васильевский д/дом
Пионерская дружина
им. [illegible]лега Кошевого

pionieri pe următoarele adrese:

СССР.
Приморский край
Шкотовский район
посёлок Шкотово
Школа-интернат № 8
[illegible] класс.

Casa Prieteniei Romîno-Sovietice

ANUNŢA.

In cadrul grupului coregrafic de copii al Casei prieteniei se primesc prin concurs copii începători şi avansaţi între 7 şi 12 ani.

Repetiţiile au loc dimineaţa.

Inscrierile se fac la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. din str. Batişte nr. 14.

*

DISCOTECA MUZICALĂ A CASEI PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE — A.R.L.U.S.

organizează:

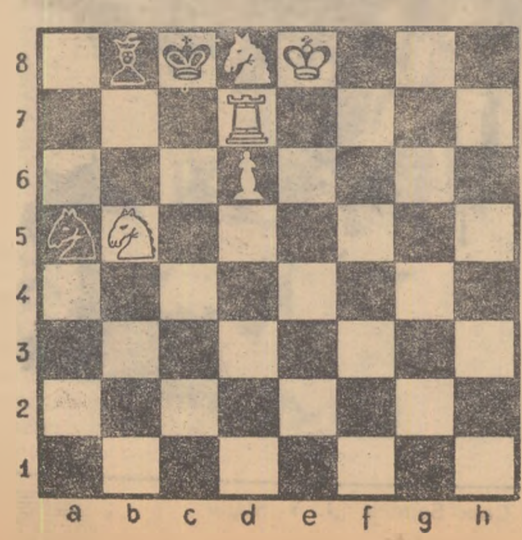
— Audiţii muzicale tematice sau la cerere, în sala bibliotecii sau în întreprinderi şi instituţii.

Audiţiile cu discuri şi benzi de magnetofon au loc în fiecare marţi şi vineri între orele 17,30 — 20,30 şi joi între orele 11-14.

— Biblioteca muzicală a Casei Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. posedă note şi partituri sovietice din muzica rusă, sovietică şi universală.

— Biblioteca muzicală este deschisă în fiecare zi între orele 10—14, în afară de sîmbătă şi duminică.

Intrarea prin str. Nicolae Filipescu.



PROBLEMĂ DE ŞAH

Controlul poziţiei:

Alb: R e 8; T d 7; C d 8; C b 5; p d 6.

Negru: R c 8; N b 8; C a 5;

Albul mută şi dă mat în două mutări.

N. Nosov

AVENTURILE lui KLIUKVIN



(Continuare din nr. trecut)

— Dragă tovarășă, de unde pot ști eu unde se află fiul dumneavoastră ? Nu vedeți că nu se află la noi ?

— Inseamnă că nu l-a călcat mașina ?

— Pesemne că nu, dădu din miini Serafima Andreevna. Cred că dacă l-ar fi călcat, il aduceau tot aici.

— Ascultă-mă, i se adresă lui Tolea mama lui Slava, cind ați plecat voi astăzi de la Jenea ?

— Dar parcă am fost astăzi la Jenea ? răspunse Tolea.

— Cum, n-ai fost ? Mi-ai spus de dimineață că te duci și tu la Jenea.

— E adevărat că pornisem la Jenea, dar n-am ajuns la el, pentru că... am ajuns aici.

— Atunci s-ar putea ca Slava să fie și acum la Jenea ? Nu-ți amintești numărul de telefon al lui Jenea ?

— Nu.

— Numărul il putem găsi in cartea de telefon, interveni Serafima Andreevna, căutînd numărul lui Jenea Zaițev.

Mama lui Slava sună deîndată. Slava era acolo. Vorbind cu el, ii porunci să se inapoieze acasă. Se liniștise. O rugă totuși pe Serafima Andreevna să-i dea un calmant. Serafima Andreevna ii oferi o doză de valeriană și-i spuse :

— Acum ar trebui să-i telefonăm mamei lui Tolea, ca să vină să-și ia fiul.

— Nu, nu ! spuse mama lui Slava. Nu trebuie să-i telefonați, că o speriați de moarte.

— De ce credeți asta !? De ce s-o sperii ? Acum știu despre ce este vorba, știu ce să-i spun.

— Nu, mai bine il duc eu pe Tolea acasă. De altfel, ei nici n-au telefon.

Mama lui Slava il luă pe Tolea de mină și, luindu-și rămas bun de la Serafima Andreevna, ieși in stradă.

— Cum s-a intîmplat de ai ajuns in spital ? intrebă ea.

Tolea îi povesti cum pornise de dimineață spre Slava, dar s-a intors, deoarece o pisică ii tăie drumul, din care cauză a intirziat și nu l-a mai găsit pe Slava acasă ; cum se duse apoi la Jenea, iar in drum incepu să se plimbe cu bicicleta, apoi a căzut intr-o ladă de gunoi ; cum a jucat cu copiii volei și a spart geamul cu mingea, iar o bătrînă răutăcioasă l-a prins ducindu-l la miliție ; cum se smulsese din miinile ei și se repezise peste drum ; cum era să-l calce un automobil, după care l-au dus la spital și i-au făcut o injecție contra tetanosului...

Mama lui Slava nu putu să-și stăpinească rîsul, ascultind această poveste extraordinară. Apoi spuse :

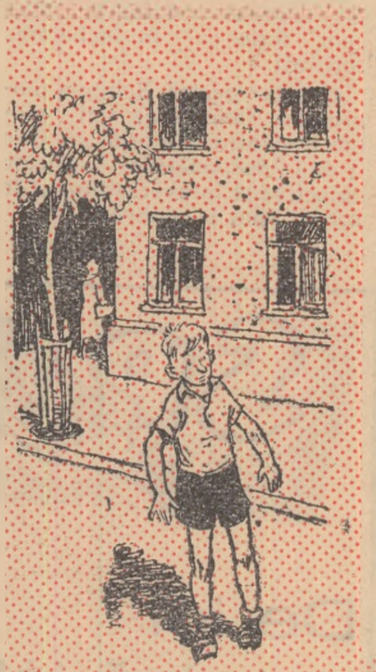
— Ce copil ciudat ! Spune-mi, te rog, ce-ar fi fost dacă tu nu luai in seamă că ți-a tăiat o pisică calea, și-ți continuai liniștit drumul ?

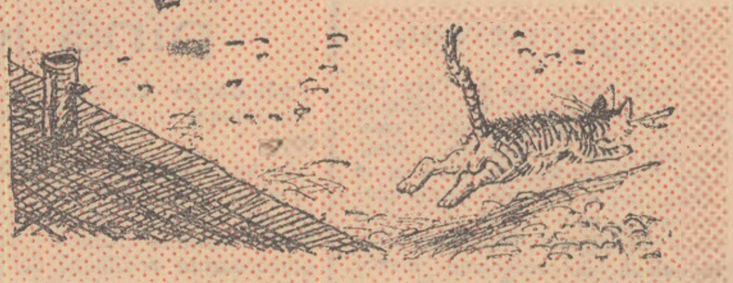
— Ce-ar fi fost ?... Desigur că nu s-ar fi intîmplat nimic, răspunse Tolea. Il găseam pe Slava acasă și jucam șah cu el, nu mă mai duceam la Jenea, nu spărgeam geamul, nu fugeam de bătrînă și nu ajungeam sub mașină.

— Ei, vezi ? Toate acestea s-au intimplat din cauză că ai prejudecăți și crezi in tot felul de prostii.

— Dar ce inseamnă prejudecăți ?

— Nu știi ce inseamnă prejudecăți ? rise mama lui Slava. Am să incerc să-ți explic. Tu, cred că știi că pe vremuri, omul era încă sălbatic, neinstruit, nu știa să judece, nu înțelegea multe lucruri care se petrec in jur. Cind era vreo eclipsă de soare, el, neștiind să-și explice acest fenomen neașteptat, se speria și-și închipuia că el prevestește o mare nenorocire iar cind o pisică sau un animal ii tăia drumul, el credea că și aceasta inseamnă că-i va aduce un necaz. Așa au apărut multe prejudecăți, și se numesc prejudecăți, datorită faptului că au apărut înainte ca omul să fi





invățat să se folosească in mod just de rațiunea, de judecata sa.

— Atunci, mai bine li se spunea in loc de prejudecăți — „inainte de judecăți", fu de părere Tolea.

— Apoi, asta e tot una : fie că spui „pre", fie „inainte", răspunse mama lui Slava. Se spune de obicei „prejudecăți". Ei bine, noi amîndoi știm bine că eclipsa soarelui se produce din cauză că Luna se așază între Pămint și Soare și că aceasta nu poate să prevestească ceva rău. Dar ce rău i se poate intimpla omului cind o pisică ii taie drumul ?!

— Ce să i se intimple ? Cred că nimic, spuse Tolea. Omul își vede de treburile lui și pisica... la fel.

— Văd că ai înțeles despre ce e vorba, spuse mama lui Slava. Rău ar fi numai dacă omul, din cauza unui lucru de nimic, cum ar fi, de pildă, o pisică, s-ar apuca să facă altceva decît ceea ce trebuie să facă. Inchipuiește-ți că ai un prieten căruia i s-a intimplat ceva rău. Te grăbești să-i vii in ajutor, dar in acest moment. o pisică iți taie drumul. Ce vei face tu in acest caz? Te vei intoarce inapoi, renunțind să-i mai vii în ajutor ?

— Nu, mă voi duce să-mi ajut prietenul !

— Așa este bine ! Omul trebuie să facă ceea ce îi cere datoria, nu credința lui intr-o pisică sau vreo altă prostie. Azi dimineață mergeai la Slava pentru că ii promiseseși că vii la el. Datoria ta era să te duci la el, iar tu, din cauza unei pisici, te-ai apucat să colinzi străzile, incit, in cele din urmă era gata să ajungi sub o mașină. Curioși mai sinteți și voi, copiii ! Știința noastră a realizat lucruri mari. Oamenii noștri de știință calculează cu o precizie uimitoare zborurile rachetelor în Cosmos, în curind omul va străbate spațiile interplanetare, și cu toate acestea, mai sînt băieți care cred în pisici și în alte nimicuri !

Curînd, mama lui Slava și Tolea au ajuns pe strada Lomonosovskaia, în fața casei lui Slava.

— Nu-i nevoie să mă conduceți mai departe. Voi merge singur, spuse Tolea.

— Ei, bine, du-te, zîmbi mama lui Slava, și-l lăsă să plece.

Tolea o luă pe strada Kașir, spre casă. Mergea gînditor : ...„Hm, ce prostie poate să iasă din cauza unor prejudecăți. Noroc că s-a terminat cu bine ! De n-ar fi frînat la timp șoferul, putea să se termine mult mai rău". Deodată, reflecțiile lui fură intrerupte de apariția unei pisici siberiene, cu blană roșcovană, care sărise în fața lui și o luă la fugă peste drum, tăindu-i calea. Tolea tresări și înțepeni locului. „Ca să vezi, cum nu-ți merge bine toată ziua, dacă o începi rău de dimineață, gîndi el necăjit. Ce-i de făcut acum ? De mă voi duce pe ocolite, iar se mai intimplă ceva : ori cad intr-o ladă de gunoi, ori îmi cade o cărămidă în cap. In felul acesta, n-am să mai ajung niciodată acasă !"

Tolea se uită cîteva clipe in jurul său, apoi își spuse cu hotărîre :

— Nu, trebuie s-o isprăvesc cu povestea asta ! Ce sînt eu, sînt om sau nu sînt om ? Da, sînt om ! Iar omul este o ființă înțeleaptă, demnă. El lansează rachete în Cosmos, a cucerit tainele energiei atomice, inventează mașini minunate. Omul nu poate să depindă de o biată pisică năpîrlită. El trebuie să facă întotdeauna ceea ce-i poruncește rațiunea, datoria. Dar mie, ce-mi poruncește datoria ? Să mă duc acasă, la masă, fiindcă mama mă așteaptă de mult și este neliniștită.

...Mama lui Slava a mai stat mult in colțul străzii, urmărindu-l pe Tolea cu privirea. Se uita să vadă ce-o să mai facă. Deodată, un zîmbet ii cuprinse fața : il văzu cum, după ce stătu o clipă pe loc, o porni vioi inainte, cu capul sus, bărbătește.

— Sfîrșit —

Cicatricea

Ai fost tîrît la strungul tău, odată,
cu baioneta-n coaste împlîntată.

Te țintuiau în ceață ochi de gheață
și glasuri șuierate, de reptilă —
ti-au spus, s-alegi : ori moarte, ori viață !
Și n-ai cerșit, cuprins de groază: milă !

Dar strungul l-ai pornit: simțeai că-ți scurmă
cumplit în suflet, cîntecu-i din urmă,

și-o lacrimă-ai strivit sub gene, poate,
cînd răsucindu-ți trupul, ca titanul,
ai repezit în roțile dințate
cu-n icnet crunt, răzbunător, ciocanul !
De-atuncea porți o cicatrice-adîncă
pe fruntea-ți colțuroasă ca o stîncă,
de-atunci din lupta-ți dîrză, comunistă,
din clipa încercărilor supreme —
și înțeleg că-n lume nu există
mai nobile,mai mîndre diademe.

CONSTANTIN SCRIPCA

le spune școala

E-ntîia toamnă cînd și eu tresar
La pașii mici urcînd ușor pe scară,
Cînd glasuri străvezii ca de vioară
Mi-aduc urări și cîntece în dar.

Și frunzei care cade-i spun : rămîi,
S-asculți povești și pozne de vacanță,
Sau mîinile-apăsînd sfios pe clanță
Cînd vin spre mine cei din clasa-întîi.

Ieri nu eram pe-aici. In locul meu
Măceșii arși de vînturi și văpaie
Sau melci, cînd pe cochilii, după ploaie,
Culorile cădeau din curcubeu.

E cerul luminos ca un cristal
Și strugurii s-au copt și rîd în vie.
Te-aștept pe sub gutui, copilărie,
Sînt prima școală-n satul de pe deal.

TITEL CONSTANTINESCU

Mîndria NOASTRĂ

— Minunat. Un aparat de radio splendid !

— Superb. Așa mașină de gătit ne cumpărăm și noi !

— Lucruri extraordinare ! Putem spune cu toată certitudinea că industria noastră rivalizează cu a multor țări care au pășit pe calea industrializării mult înaintea noastră.

Sînt exclamații pe care le auzi la orice pas, în fața fiecărui stand. Într-adevăr, cel de-al II-lea Pavilion de mostre organizat de Ministerul Comerțului în colaborare cu ministerele producătoare din țara noastră, te farmecă, pur și simplu. El satisface gusturile tuturor consumatorilor prin varietatea extraordinară a produselor, prin bogăția sortimentelor, prin felul de prezentare realizat în mod excepțional.

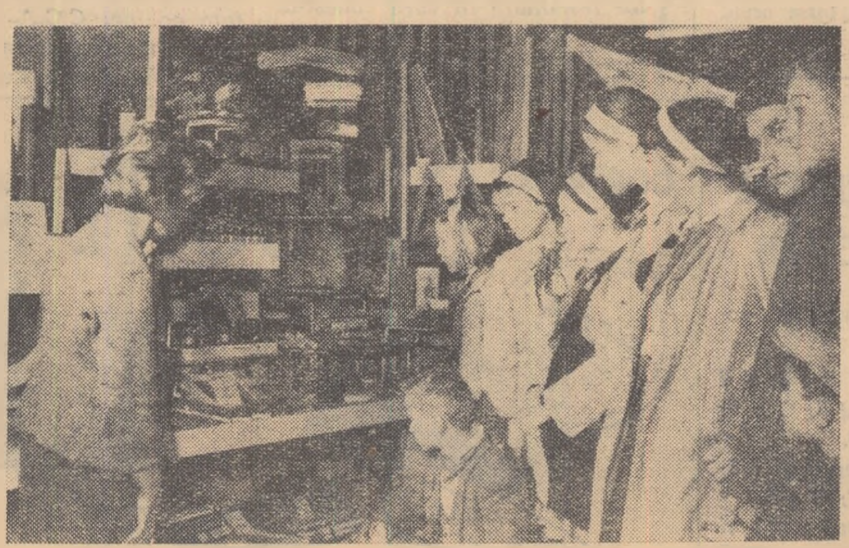
Nu știi încotro să-ți îndrepți mai întîi privirea, nu știi în fața căror exponate să întîrzii mai mult. Și sînt atîtea de văzut... Sînt exponate pentru... toate categoriile de vîrstă și de toate pentru toți.

La sectorul alimentar întîrzie nu numai... gospodinele. Noile produse conservate sînt nenumărate. În curînd, pastă de iepure, iepure cu măsline, friptură de iepure, veți găsi în orice magazin alimentar, în cutii chiar și de cîte... 100 de grame. Copiii admiră bineînțeles dulciurile, noile sortimente de drageuri, bomboane, cutii cu fursecuri, figurinele din ciocolată. Apoi biciclete pentru maturi, pentru copii, triciclete și triciclete cu... „ataș". Ca să poți vedea motoreta romînească, trebuie să aștepți la rînd, pentru că amatorii o studiază mult timp. Au și de ce. E practică și atractivă. Amatorii de orice sport au standul lor. Nici pescarii n-au fost uitați.

Începînd cu penițe și terminînd cu rigle de calculat, la standul de rechizite găsești tot ce-și poate dori un elev. Calitatea lor ? Iată ce scriu elevii clasei a VII-a de la Școala de 7 ani nr. 154 care au vizitat expoziția: „Noi, elevii, simțim din plin grija deosebită a partidului. La începutul anului am primit gratuit toate manualele școlare. Aici, în expoziție, am văzut rechizite școlare în sortimente variate și de calitate foarte bună. Plecăm de aici cu gîndul fierbinte, în semn de recunoștință pentru condițiile noi create de partid elevilor, să învățăm din ce în ce mai bine." În fotografie se vede atracția celor mai mici vizitatori : bazinul cu animale și păsări. La vară, la ștrand, ei vor înota pe... focile, crocodilii, balenele, rațele sau lebedele ce le văd acum în expoziție. Confecțiile uimesc prin coloritul, varietatea și.. căldura lor. Pentru că blănurile sînt foarte mult căutate.

Cîte exponate am putut aminti așa în fugă ? Doar cîteva din cele circa 20.000 prezentate. Dacă ar trebui să scriem doar numele lor, ar fi nevoie de toată gazeta. Mulți dintre voi însă veți vizita expoziția. Și numai așa vă veți da seama de grandoarea acestui pavilion de mostre, care reprezintă numai o parte din însemnatele realizări ale industriei noastre de larg consum.

LAURENȚIU ȘTEFAN





REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.61.00 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin",
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.